ISSN 1725-5228

Dziennik Urzędowy C 180
Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

1 sierpnia 2009

Powiadomienie nr — Spis treści — Strona

IV *Zawiadomienia*

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 180/01 Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 167 z 18.7.2009. 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 180/02 Sprawa C-142/05: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Luleå tingsrätt — Szwecja) — Åklagaren przeciwko Percy'emu Mickelssonowi, Joakimowi Roosowi (Dyrektywa 94/25/WE — Zbliżanie ustawodawstw — Łodzie rekreacyjne — Zakaz użytkowania prywatnych jednostek pływających poza publicznymi drogami wodnymi — Artykuł 28 WE i art. 30 WE — Środki o skutku równoważnym — Dostęp do rynku — Przeszkoda — Ochrona środowiska naturalnego — Proporcjonalność) 2

PL

Cena:
18 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 180/03	Sprawa C-480/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/50/EWG — Brak formalnego postępowania o zasięgu europejskim w zakresie udzielania zamówień publicznych na usługi przetwarzania odpadów — Współpraca pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego)	2
2009/C 180/04	Sprawa C-241/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus — Republika Estonii) — JK Otsa Talu OÜ przeciwkop Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA) (EFOGR — Rozporządzenie (WE) nr 1257/1999 — Wspólnotowe wsparcie rozwoju obszarów wiejskich — Wsparcie agrośrodowiskowych metod produkcji)	3
2009/C 180/05	Sprawa C-250/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 93/38/EWG — Zamówienia publiczne w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji — Udzielenie zamówienia bez uprzedniego zaproszenia do ubiegania się o zamówienie — Przesłanki — Powiadomienie o przyczynach odrzucenia oferty — Termin)	3
2009/C 180/06	Sprawa C-300/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf — Niemcy) — Hans & Christophorus Oymanns GbR, Orthopädie Schuhtechnik przeciwko AOK Rheinland/Hamburg (Dyrektywa 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na dostawy i usługi — Powszechne kasy chorych w ramach ubezpieczenia zdrowotnego — Podmioty prawa publicznego — Instytucje zamawiające — Zaproszenie do składania ofert — Wytwarzanie i dostawa obuwia ortopedycznego dostosowanego do indywidualnych potrzeb pacjentów — Szczegółowe porady udzielane pacjentom)	4
2009/C 180/07	Sprawa C-303/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — postępowanie wszczęte przez Aberdeen Property Fininvest Alpha Oy (Swoboda przedsiębiorczości — Dyrektywa 90/435/EWG — Podatek dochodowy od osób prawnych — Wypłata dywidend — Podatek pobierany u źródła od dywidend wypłacanych spółkom niebędącym rezydentami innym niż spółki w rozumieniu tej dyrektywy — Zwolnienie dywidend wypłacanych spółkom będącym rezydentami)	5
2009/C 180/08	Sprawa C-429/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te Amsterdam — Niderlandy) — Inspecteur van de Belastingdienst przeciwko X BV (Polityka konkurencji — Artykuły 81 WE i 82 WE — Artykuł 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Uwagi pisemne przedstawiane przez Komisję — Spór przed sądem krajowym dotyczący możliwości odliczenia podatkowego kary nałożonej na mocy decyzji Komisji)	5
2009/C 180/09	Sprawa C-487/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez (England & Wales) (Civil Division)] — L'Oréal SA, Lancôme parfums et beauté & Cie SNC, Laboratoire Garnier & Cie przeciwko Bellure NV, Malaika Investments Ltd, działającej pod nazwą handlową „Honey pot cosmetic & Perfumery Sales", Starion International Ltd (Dyrektywa 89/104/EWG — Znaki towarowe — Artykuł 5 ust. 1 i 2 — Używanie znaku towarowego w reklamie porównawczej — Prawo do zakazania tego używania — Czerpanie nienależnej korzyści z renomy znaku towarowego — Negatywny wpływ na funkcje znaku towarowego — Dyrektywa 84/450/EWG — Reklama porównawcza — Artykuł 3a ust. 1 lit. g) i h) — Warunki dozwolonej reklamy porównawczej — Czerpanie nienależnej korzyści z powszechnej znajomości znaku towarowego — Przedstawienie towaru jako imitacji lub repliki)	6

PL

2009/C 180/10 Sprawa C-521/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwo Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Artykuł 40 — Swobodny przepływ kapitału — Dyskryminujące traktowanie dywidend wypłacanych przez spółki niderlandzkie — Pobranie podatku u źródła — Zwolnienie — Spółki korzystające z siedzibą w państwach członkowskich Wspólnoty — Spółki korzystające mające siedzibę w Islandii lub Norwegii) 7

2009/C 180/11 Sprawa C-527/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo] — The Queen, na wniosek Generics (UK) Ltd przeciwko Licensing Authority, działającemu poprzez Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dyrektywa 2001/83/WE — Produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Podstawy odmowy — Odpowiednik produktu leczniczego — Pojęcie referencyjnego produktu leczniczego) 7

2009/C 180/12 Sprawa C-529/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG przeciwko Franz Hauswirth GmbH (Trójwymiarowy wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 51 ust. 1 lit. b) — Kryteria istotne dla celów oceny „złej wiary" zgłaszającego w momencie dokonywania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego) 8

2009/C 180/13 Sprawa C-542/07 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Imagination Technologies Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Odmowa rejestracji — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 7 ust. 3 — Uzyskanie charakteru odróżniającego w następstwie używania — Używanie po dniu dokonania zgłoszenia do rejestracji) 8

2009/C 180/14 Sprawa C-560/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Halduskohus — Estonia) — Balbiino AS przeciwko Põllumajandusministeerium, Maksu- ja Tolliameti Põhja maksu- ja tollikeskus (Przystąpienie Estonii — Środki przejściowe — Produkty rolne — Cukier — Nadmierne zapasy — Rozporządzenia (WE) nr 1972/2003, 60/2004 i 832/2005) 9

2009/C 180/15 Sprawa C-561/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/23/WE — Przejęcie przedsiębiorstwa — Ochrona praw pracowniczych — Przepisy krajowe przewidujące niestosowanie postanowień ochronnych w przypadku przejęcia przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji ekonomicznej) 10

2009/C 180/16 Sprawa C-564/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Rzecznicy patentowi — Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności zawodowej — Obowiązek wyznaczenia lokalnego przedstawiciela w państwie członkowskim miejsca świadczenia usługi) 10

2009/C 180/17 Sprawa C-566/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Niderlady) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Stadeco BV (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 21 ust. 1 lit. c) — Podatek należny tylko z powodu wykazania go na fakturze — Korekta niesłusznie zafakturowanego podatku — Bezpodstawne wzbogacenie) 11

2009/C 180/18 Sprawa C-568/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 43 WE i 48 WE — Optycy — Warunki przedsiębiorczości — Zakładanie i prowadzenie salonów optycznych — Ryczałt) 11

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 180/19	Sprawa C-572/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie przeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Ústí nad Labem — Republika Czeska) — RLRE Tellmer Property s.r.o. przeciwko Finanční ředitelství v Ústí nad Labem (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Podatek VAT — Zwolnienie najmu nieruchomości — Związane z najmem sprzątanie części wspólnych — Świadczenia pomocnicze)	12
2009/C 180/20	Sprawa C-8/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy) — T-Mobile Netherlands BV, KPN Mobile NV, Orange Nederland NV, Vodafone Libertel NV przeciwko Raad van bestuur van de Nederlandse Mededingingsautoriteit (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Artykuł 81 ust. 1 WE — Pojęcie „uzgodnionej praktyki" — Związek przyczynowy między uzgodnieniem a zachowaniem przedsiębiorstw na rynku — Ocena dokonywana na podstawie zasad prawa krajowego — Wystarczający charakter jednorazowego spotkania lub konieczność istnienia trwałego i regularnego uzgodnienia)	12
2009/C 180/21	Sprawa C-16/08: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa — Łotwa) — Schenker SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests (Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura Scalona — Urządzenia ciekłokrystaliczne do wyświetlania na zasadzie macierzy aktywnych)	13
2009/C 180/22	Sprawy połączone C-22/08 i C-23/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg — Niemcy) — Athanasios Vatsouras C-22/08), Josif Koupatantze (C-23/08) przeciwko Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900 (Obywatelstwo europejskie — Swobodny przepływ osób — Artykuły 12 WE i 39 WE — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 24 ust. 2 — Ocena ważności — Obywatele państwa członkowskiego — Działalność zawodowa w innym państwie członkowskim — Poziom wynagrodzenia i czas trwania działalności — Utrzymanie statusu „pracownika" — Prawo do pobierania świadczeń dla poszukujących pracy)	14
2009/C 180/23	Sprawa C-33/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Agrana Zucker GmbH przeciwko Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft, Unwelt und Wasserwirtschaft (Cukier — Tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego — Artykuł 11 rozporządzenia (WE) nr 320/2006 — Obliczanie tymczasowej składki restrukturyzacyjnej — Uwzględnienie części kwoty podlegającej wycofaniu zapobiegawczemu — Zasada proporcjonalności i zakazu dyskryminacji)	14
2009/C 180/24	Sprawa C-88/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — David Hütter przeciwko Technische Universität Graz (Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Dyskryminacja ze względu na wiek — Ustalenie wysokości wynagrodzenia pracowników kontraktowych w służbie państwa — Wyłączenie doświadczenia zawodowego zdobytego przed ukończeniem 18 roku życia)	15
2009/C 180/25	Sprawa C-102/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Düsseldorf-Süd przeciwko ALIX Grundstücks-Vermietungsgesellschaft mbH & Co. Objekt Offenbach KG (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 4 ust. 5 akapit drugi i czwarty — Prawo państw członkowskich do uznania za działalność podejmowaną jako władze publiczne działalności instytucji prawa publicznego zwolnionej na podstawie art. 13 i art. 28 szóstej dyrektywy — Sposób wykonania — Prawo do odliczenia — Znaczące zakłócenia konkurencji)	15

PL

2009/C 180/26 Sprawa C-109/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 28 WE, 43 WE i 49 WE — Dyrektywa 98/34/WE — Normy i przepisy techniczne — Uregulowanie krajowe mające zastosowanie do komputerowych gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych — Wyrok Trybunału stwierdzający istnienie uchybienia — Niewykonanie — Artykuł 228 WE — Kary pieniężne) 16

2009/C 180/27 Sprawa C-144/08: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 83/182/EWG — Zwolnienia od podatku — Czasowy przywóz pojazdów — Miejsce stałego pobytu) 17

2009/C 180/28 Sprawy połączone C-155/08 i C-157/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Niderlandy) — X (C-155/08), E. H. A. Passenheim-van Schoot (C-157/08) przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Swobodne świadczenie usług — Swobodny przepływ kapitału — Podatek od majątku — Podatek dochodowy — Aktywa pochodzące z oszczędności posiadanych w innym państwie członkowskim niż państwo zamieszkania — Brak deklaracji — Termin na ustalenie zobowiązania podatkowego — Przedłużenie terminu na ustalenie zobowiązania podatkowego w przypadku aktywów posiadanych poza państwem członkowskim zamieszkania — Dyrektywa 77/799/EWG — Wzajemna pomoc właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich i pośrednich — Tajemnica bankowa) 17

2009/C 180/29 Sprawa C-158/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Trieste, Włochy) — Agenzia Dogane Ufficio delle Dogane di Trieste przeciwko Pometon SpA (Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Ochrona przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich — Przekształcenie w ramach procedury uszlachetniania czynnego — Praktyka będąca naruszeniem prawa) 18

2009/C 180/30 Sprawa C-170/08: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven — Niderlandy) — H.J. Nijemeisland przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (Wspólna polityka rolna — Wołowina i cielęcina — Rozporządzenie (WE) nr 795/2004 — Artykuł 3a — Zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych systemów pomocy — Płatność jednolita — Ustalenie kwoty referencyjnej — Zmniejszenia i wykluczenia) 18

2009/C 180/31 Sprawa C-173/08: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te Amsterdam — Niderlandy.) — Kloosterboer Services BV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam (Wspólna Taryfa Celna — Pozycje taryfowe — Systemy chłodzenia komputerów składające się z rozpraszacza termicznego i wentylatora — Klasyfikacja w nomenklaturze scalonej) 19

2009/C 180/32 Sprawa C-243/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budaörsi Városi Bíróság — Republika Węgierska) — Pannon GSM Zrt przeciwko Erzsébet Sustikné Győrfi (Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Skutki prawne nieuczciwego warunku — Prawo i obowiązek sądu krajowego do zbadania z urzędu nieuczciwego charakteru zapisu umownego ustalającego właściwość sądu — Kryteria oceny) 19

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2009/C 180/33 Sprawa C-285/08: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de Cassation — Francja) — Société Moteurs Leroy Somer przeciwko Société Dalkia France, Société Ace Europe (Odpowiedzialność za produkty wadliwe — Dyrektywa 85/374/EWG — Zakres stosowania — Szkoda na rzeczy przeznaczonej do użytku profesjonalnego i używanej zgodnie z przeznaczeniem — System krajowy umożliwiający poszkodowanemu uzyskanie naprawienia szkody, jeśli udowodni jedynie istnienie szkody, wady i związku przyczynowego pomiędzy nimi — Zgodność) 20

2009/C 180/34 Sprawa C-327/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 89/665/EWG i 92/13/EWG — Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych — Gwarancja skutecznego środka prawnego — Minimalny termin, który należy zachować między powiadomieniem odrzuconych kandydatów i oferentów o udzieleniu zamówienia a podpisaniem umowy w sprawie tego zamówienia) 21

2009/C 180/35 Sprawa C-335/08 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Transports Schiocchet — Excursions SARL przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Skarga odszkodowawcza — Rozporządzenia (EWG) nr 517/72 i 684/92 — Międzynarodowy transport pasażerów wykonywany za pomocą autokarów i autobusów — Warunki powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty — Okres przedawnienia) 21

2009/C 180/36 Sprawa C-417/08: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/35/WE — odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu — Brak transpozycji) 22

2009/C 180/37 Sprawa C-422/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 18 czerwca 2009 r.– Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/35/WE — Odpowiedzialność za środowisko — Zapobieganie i zaradzanie szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie) ... 22

2009/C 180/38 Sprawa C-427/08: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/100/WE — Brak transpozycji w przewidzianym terminie) 23

2009/C 180/39 Sprawa C-546/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/60/WE — Przeciwdziałanie korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu — Niedokonanie transpozycji w wyznaczonym terminie) .. 23

2009/C 180/40 Sprawa C-555/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/56/WE — Transgraniczne łączenie się spółek kapitałowych — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie) 24

2009/C 180/41 Sprawa C-217/08: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 17 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Milano — Włochy) — Rita Mariano przeciwko Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL) (Artykuł 104 § 3 regulaminu — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuły 12 WE i 13 WE — Przyznanie świadczenia dla osób pozostających przy życiu — Uregulowanie krajowe przewidujące odmienne traktowanie małżonka pozostającego przy życiu i konkubenta pozostającego przy życiu) 24

PL

2009/C 180/42 Sprawa C-153/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin (Niemcy) w dniu 4 maja 2009 r. — Agrargut Bäbelin GmbH & Co KG przeciwko Amt für Landwirtschaft Bützow 25

2009/C 180/43 Sprawa C-156/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 6 maja 2009 r. — Finanzamt Leverkusen przeciwko Verigen Transplantation Service International AG 25

2009/C 180/44 Sprawa C-157/09: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów 25

2009/C 180/45 Sprawa C-158/09: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii 26

2009/C 180/46 Sprawa C-159/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bourges (Francja) w dniu 8 maja 2009 r. — LIDL SNC przeciwko Vierzon Distribution SA 27

2009/C 180/47 Sprawa C-163/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 8 maja 2009 r. — Repertoire Culinaire Ltd przeciwko Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs 27

2009/C 180/48 Sprawa C-164/09: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej 28

2009/C 180/49 Sprawa C-173/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen sad Sofia — grad (Bułgaria) w dniu 14 maja 2009 r. — Georgi Iwanow Elchinow przeciwko przeciwko Nacjonalna zdrawnoosiguritelna kasa 28

2009/C 180/50 Sprawa C-176/09: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2009 r. — Wielkie Księstwo Luksemburga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej 29

2009/C 180/51 Sprawa C-177/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 15 maja 2009 r. — Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh przeciwko Région wallonne 30

2009/C 180/52 Sprawa C-178/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 15 maja 2009 r. — Action et défense de l'environnement de la Vallée de la Senne et de ses affluents ASBL (ADESA), Réserves naturelles RNOB ASBL, Stéphane Banneux, Zénon Darquenne przeciwko Région wallonne 31

2009/C 180/53 Sprawa C-179/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 15 maja 2009 r. — Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Les amis de la Forêt de Soignes ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Alix Walsh przeciwko Région wallonne 31

2009/C 180/54 Sprawa C-185/09: Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji 32

2009/C 180/55 Sprawa C-186/09: Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej 33

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 180/56	Sprawa C-189/09: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	33
2009/C 180/57	Sprawa C-190/09: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypryjskiej	33
2009/C 180/58	Sprawa C-192/09: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	34
2009/C 180/59	Sprawa C-203/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 8 czerwca 2009 r. — Volvo Car Germany GmbH przeciwko Autohof Weidensdorf GmbH	34
2009/C 180/60	Sprawa C-206/09: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	35
2009/C 180/61	Sprawa C-212/09: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	35
2009/C 180/62	Sprawa C-496/07: Postanowienie prezesa siódmej izby Trybunału z dnia 6 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej	36
2009/C 180/63	Sprawa C-106/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 24 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	36
2009/C 180/64	Sprawy połączone C-359/08 do 361/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Stichting Greenpeace Nederland (C-359/08 do C-361/08), Stichting ter Voorkoming Misbruik Genetische Manipulatie „VoMiGen" (C-360/08) przeciwko Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, przy udziale: Pioneer Hi-Bred Northern Europe Sales Division GmbH	36
2009/C 180/65	Sprawa C-524/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	36
	Sąd Pierwszej Instancji	
2009/C 180/66	Sprawa T-318/01: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Otoman przeciwko Radzie i Komisji (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami — Zamrożenie funduszy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zmiana żądań — Prawa podstawowe — Prawo do poszanowania własności, prawo do bycia wysłuchanym i prawo do skutecznej kontroli sądowej)	37
2009/C 180/67	Sprawa T-292/02: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Confservizi przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie niektórym przedsiębiorstwom użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Związek przedsiębiorstw — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	37

PL

2009/C 180/68 Sprawa T-297/02: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — ACEA przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie niektórym przedsiębiorstwom użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Pomoc istniejąca lub nowa pomoc — Artykuł 87 ust. 3 lit. c) WE) 38

2009/C 180/69 Sprawa T-300/02: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — AMGA przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie niektórym przedsiębiorstwom użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność) 38

2009/C 180/70 Sprawa T-301/02: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — AEM przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie na rzecz niektórych przedsiębiorstw użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Pomoc istniejąca lub nowa pomoc — Artykuł 87 ust. 3 lit. c) WE) 39

2009/C 180/71 Sprawa T-309/02: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Acegas przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie na rzecz niektórych przedsiębiorstw użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność) 39

2009/C 180/72 Sprawa T-189/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — ASM Brescia przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie niektórym przedsiębiorstwom użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Artykuł 87 ust. 3 lit. c) WE — Artykuł 86 ust. 2 WE) 40

2009/C 180/73 Sprawa T-269/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 czerwca 2009 r. — Socratec przeciwko Komisji (Konkurencja — Koncentracje — Rynek systemów telematyki drogowej — Ogłoszenie upadłości skarżącej w toku postępowania — Utrata interesu w działaniu — Umorzenie postępowania) ... 40

2009/C 180/74 Sprawa T-48/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 czerwca 2009 r. — Qualcomm przeciwko Komisji (Konkurencja — Koncentracje — Rynek systemów telematyki drogowej — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem — Zobowiązania — Oczywisty błąd w ocenie — Nadużycie władzy — Obowiązek uzasadnienia) 41

2009/C 180/75 Sprawa T-222/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Włochy przeciwko Komisji (Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie niektórym przedsiębiorstwom użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Pomoc istniejąca lub nowa pomoc — Artykuł 86 ust. 2 WE) 41

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 180/76	Sprawa T-257/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2009 r. — Polska przeciwko Komisji (Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Środki przejściowe przyjęte ze względu na przystąpienie nowych państw członkowskich — Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1972/2003 w sprawie środków dotyczących handlu produktami rolnymi — Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Zmiana przepisu rozporządzenia — Otwarcie na nowo możliwości zaskarżenia tego przepisu i wszystkich przepisów stanowiących z nim całość — Dopuszczalność w części — Proporcjonalność — Zasada niedyskryminacji — Uzasadnione oczekiwania — Uzasadnienie)	42
2009/C 180/77	Sprawa T-498/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2009 r. — Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd przeciwko Radzie (Dumping — Przywóz glifosatu pochodzącego z Chin — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach wolnej gospodarki rynkowej — Artykuł 2 ust. 7 lit. b i c) rozporządzenia (WE) nr 384/96)	42
2009/C 180/78	Sprawa T-369/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 czerwca 2009 r. — Hiszpania przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Pomoc na restrukturyzację i przekształcenia w sektorze wina — Pomoc w zakresie ulepszenia produkcji i handlu miodem — Pojęcie utraty przychodów poniesionej w ramach wykonywania planu — Artykuł 13, ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) 1493/1999 — Pojęcie interwencji mającej na celu ustabilizowanie rynków rolnych — Artykuł 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999)	43
2009/C 180/79	Sprawy połączone T-396/05 i T-397/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2009 r. — ArchiMEDES przeciwko Komisji (Klauzula arbitrażowa — Umowa dotycząca projektu renowacji kompleksu nieruchomości miejskich — Zwrot części zaliczek — Wniosek o zasądzenie od Komisji zapłaty salda — Żądanie wzajemne Komisji — Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja dotycząca zwrotu — Zawiadomienie o obciążeniu rachunku — Akty o charakterze umownym — Niedopuszczalność — Potrącenie wierzytelności)	43
2009/C 180/80	Sprawa T-204/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2009 r. — Vivartia przeciwko OHIM — Kraft Foods Schweiz (milko ΔΕΛΤΑ) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego milko ΔΕΛΤΑ — Wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy MILKA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009])	44
2009/C 180/81	Sprawa T-33/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Grecja przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Oliwa z oliwek, bawełna, rodzynki i owoce cytrusowe — Nieprzestrzeganie terminów płatności — Termin 24 miesięcy — Oszacowanie wydatków podlegających wyłączeniu — Kluczowe kontrole — Zasada proporcjonalności — Zasada ne bis in idem — Ekstrapolacja ustaleń dotyczących uchybień)	44
2009/C 180/82	Sprawa T-50/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2009 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Rośliny uprawne — Pszenica twarda — Termin 24 miesięcy — Pierwsze powiadomienie, o którym mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1663/95 — Kontrole na miejscu — Teledetekcja — Skuteczność kontroli — Wyniki weryfikacji — Podjęcie środków naprawczych przez dane państwo członkowskie — Istnienie szkody finansowej dla EFOGR)	45

PL

2009/C 180/83 Sprawy połączone T-114/07 i T-115/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Last Minute Network przeciwko OHIM — Last Minute Tour (LAST MINUTE TOUR) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Graficzny wspólnotowy znak towarowy LAST MINUTE TOUR — Wcześniejszy niezarejestrowany krajowy znak towarowy LASTMINUTE.COM — Względna podstawa odmowy rejestracji — Odesłanie do prawa krajowego, któremu podlega wcześniejszy znak towarowy — Istniejące w systemie common law powództwo oparte na bezprawnym używaniu nazwy (action for passing off) — Artykuł 8 ust. 4 i art. 52 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie odpowiednio art. 8 ust. 4 i art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]) 45

2009/C 180/84 Sprawa T-418/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 czerwca 2009 r. — LIBRO Handelsgesellschaft mbH przeciwko OHIM — Dagmar Causley (LiBRO) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego LiBRO — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy LIBERO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Częściowa odmowa rejestracji — Wniosek o unieważnienie złożony przez interwenienta — Artykuł 134 § 3 regulaminu Sądu — Podpis składany na piśmie przedstawiającym podstawy odwołania wnoszonego do izby odwoławczej — Dopuszczalność odwołania wnoszonego do izby odwoławczej) 46

2009/C 180/85 Sprawa T-450/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2009 r. — Harwin International przeciwko OHIM — Cuadrado (Pickwick COLOUR GROUP) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Graficzny wspólnotowy znak towarowy Pickwick COLOUR GROUP — Wcześniejsze krajowe znaki towarowe PicK OuiC i PICK OUIC Cuadrado, SA VALENCIA — Wniosek o przedstawienie dowodu używania — Artykuł 56 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]) 46

2009/C 180/86 Sprawa T-464/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2009 r. — Korsch przeciwko OHIM (PharmaResearch) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego PharmaResearch — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Ograniczenie towarów określonych w zgłoszeniu znaku towarowego) 47

2009/C 180/87 Sprawa T-33/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Bastos Viegas przeciwko OHIM — Fabre médicament (OPDREX) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego OPDREX — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy OPTREX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009)) 47

2009/C 180/88 Sprawa T- 67/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Hedgefund Intelligence przeciwko OHIM — Hedge Invest (InvestHedge). (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego InvestHedge — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy HEDGE INVEST — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]) 48

2009/C 180/89 Sprawa T-78/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Baldesberger przeciwko OHIM (Kształt pincety) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt pincety — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]) 48

2009/C 180/90 Sprawa T-132/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — ERNI Electronics przeciwko OHIM (MaxiBridge) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego MaxiBridge — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Opis funkcji towarów oznaczonych w zgłoszeniu znaku towarowego — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009]) 48

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 180/91	Sprawa T-151/08: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Guedes — Indústria e Comércio przeciwko OHIM — Espai Rural de Gallecs (Gallecs) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Gallecs — Wcześniejsze krajowe i wspólnotowy graficzne znaki towarowe GALLO, GALLO AZEITE NOVO, GALLO AZEITE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009])	49
2009/C 180/92	Sprawa T-572/08 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 czerwca 2009 r. — Komisja przeciwko Traore'owi (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Nabór — Ogłoszenie o wolnym stanowisku — Powołanie na stanowisko szefa przedstawicielstwa Komisji w Tanzanii — Określenie poziomu stanowiska do obsadzenia — Zasada oddzielenia grupy zaszeregowania od funkcji)	49
2009/C 180/93	Sprawa T-251/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 maja 2009 r. — Meyer-Falk przeciwko Komisji (Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące zwalczania zorganizowanej przestępczości i reformy sądownictwa w Bułgarii — Odmowa dostępu — Następczy brak przedmiotu sporu — Umorzenie postępowania)	50
2009/C 180/94	Sprawa T-4/09: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 czerwca 2009 r. — UniCredit przeciwko OHIM — Union Investment Privatfonds (UniCredit) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	50
2009/C 180/95	Sprawa T-95/09 R: Postanowienie Prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 kwietnia 2009 r. — United Phosphorus przeciwko Komisji (Postanowienie w przedmiocie środka tymczasowego — Dyrektywa 91/414/EWG — Decyzja dotycząca niewłączenia napropamidu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG — Wniosek o zawieszenie wykonania i zastosowanie środków tymczasowych — Fumus boni juris — Pilny charakter — Wyważenie interesów)	51
2009/C 180/96	Sprawa T-149/09 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 czerwca 2009 r. — Dover przeciwko Parlamentowi (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Windykacja kwot wypłaconych tytułem parlamentarnych diet asystenckich — Wniosek o zawieszenie egzekucji — Niedopuszczalność — Brak pilnego charakteru)	51
2009/C 180/97	Sprawa T-182/09: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2009 r. — Budapesti Erőmű przeciwko Komisji	52
2009/C 180/98	Sprawa T-188/09: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2009 r. — Galileo International Technology przeciwko OHIM — Residencias Universitarias (GALILEO)	53
2009/C 180/99	Sprawa T-191/09: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2009 r. — Hit Trading BV i Berkman Forwarding BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	53
2009/C 180/100	Sprawa T-195/09: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2009 r. — Matkompaniet przeciwko OHIM — DF World of Spices (KATOZ)	54
2009/C 180/101	Sprawa T-197/09: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2009 r. — Słowenia przeciwko Komisji	54
2009/C 180/102	Sprawa T-201/09: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2009 r. — Rügen Fisch przeciwko OHIM — Schwaaner Fischwaren (SCOMBER MIX)	55
2009/C 180/103	Sprawa T-202/09: Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2009 r. — Deichmann-Schuhe przeciwko OHIM (Przedstawienie wygiętego paska z przerywanymi liniami przy brzegach)	55

PL

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 180/104	Sprawa T-209/09: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2009 r. — Alder Capital przeciwko OHIM — Halder Holdings (ALDER CAPITAL)	56
2009/C 180/105	Sprawa T-213/09: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Yorma's przeciwko OHIM — Norma Lebensmittelfilialbetrieb (YORMA'S y)	57
2009/C 180/106	Sprawa T-214/09: Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2009 r. — COR Sitzmöbel Helmut Lübke przeciwko OHIM — El Corte Inglés (COR)	57
2009/C 180/107	Sprawa T-215/09: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2009 r. — Freistaat Sachsen przeciwko Komisji	58
2009/C 180/108	Sprawa T-217/09: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2009 r. — Mitteldeutsche Flughafen i Flughafen Dresden przeciwko Komisji	58
2009/C 180/109	Sprawa T-218/09: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji oraz EPSO	59
2009/C 180/110	Sprawa T-220/09: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2009 r. — ERGO Versicherungsgruppe przeciwko OHIM — Société de Développement et de Recherche Industrielle (ERGO)	60
2009/C 180/111	Sprawa T-221/09: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2009 r. — ERGO Versicherungsgruppe przeciwko OHIM — Société de Développement et de Recherche Industrielle (ERGO Group)	60
2009/C 180/112	Sprawa T-222/09: Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2009 r. — INEOS Healthcare przeciwko OHIM — Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN)	61
2009/C 180/113	Sprawa T-225/09: Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2009 r. — CLARO przeciwko OHIM — Telefónica (Claro)	61
2009/C 180/114	Sprawa T-228/09: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2009 r. — United States Polo Association przeciwko OHIM — Textiles CMG (U.S. POLO ASSN.)	62
	Sąd do spraw Służby Publicznej	
2009/C 180/115	Sprawa F-41/09: Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Roumimper przeciwko Europolowi	63
2009/C 180/116	Sprawa F-42/09: Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Esneau-Kappé przeciwko Europolowi	63
2009/C 180/117	Sprawa F-43/09: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2009 r. — Carlo van Heuckelom przeciwko Europolowi	63
2009/C 180/118	Sprawa F-44/09: Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2009 r. — Brigitte Knöll przeciwko Europolowi	64
2009/C 180/119	Sprawa F-53/09: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2009 r. — J przeciwko Komisji	64

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2009/C 180/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Dz.U. C 113 z 16.5.2009.

Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: http://eur-lex.europa.eu

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Luleå tingsrätt — Szwecja) — Åklagaren przeciwko Percy'emu Mickelssonowi, Joakimowi Roosowi

(Sprawa C-142/05) [1]

(Dyrektywa 94/25/WE — Zbliżanie ustawodawstw — Łodzie rekreacyjne — Zakaz użytkowania prywatnych jednostek pływających poza publicznymi drogami wodnymi — Artykuł 28 WE i art. 30 WE — Środki o skutku równoważnym — Dostęp do rynku — Przeszkoda — Ochrona środowiska naturalnego — Proporcjonalność)

(2009/C 180/02)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Luleå tingsrätt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Åklagaren

Strona pozwana: Percy Mickelsson, Joakim Roos

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Luleå tingsrätt — Wykładnia art. 28-30 WE i dyrektywy 2003/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. zmieniająca dyrektywę 94/25/WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do łodzi rekreacyjnych (Dz. U. L 214, s. 18) — Zakaz użytkowania prywatnych jednostek pływających poza publicznymi drogami wodnymi

Sentencja

1) *Dyrektywa 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do łodzi rekreacyjnych, zmieniona dyrektywą 2003/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r., nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które ze względów ochrony środowiska naturalnego zabrania użytkowania skuterów wodnych poza wyznaczonymi drogami [wodnymi].*

2) *Artykuły 28 WE i 30 WE nie stoją na przeszkodzie takiemu uregulowaniu krajowemu, pod warunkiem że:*

   — *właściwe władze krajowe są zobowiązane do przyjęcia środków wykonawczych celem wyznaczenia akwenów poza publicznymi drogami wodnymi, na których skutery wodne mogą być użytkowane,*

   — *władze te w rzeczywistości wykonały powierzoną im w tym względzie kompetencję i wyznaczyły akweny odpowiadające warunkom przewidzianym w uregulowaniu krajowym, oraz*

   — *środki takie zostały przyjęte w rozsądnym terminie po wejściu w życie tego uregulowania.*

Weryfikacji przez sąd krajowy podlega, czy w toczącym się przed nim postępowaniu warunki te są spełnione.-

---

[1] Dz.U. C 143 z 11.6.2005.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-480/06) [1]

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/50/EWG — Brak formalnego postępowania o zasięgu europejskim w zakresie udzielania zamówień publicznych na usługi przetwarzania odpadów — Współpraca pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego)

(2009/C 180/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: X. Lewis i B. Schizma, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (Przedstawiciele: M. Lumma i C. Schulze-Bahr, pełnomocnicy, C. von Donat, Rechtsanwalt)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 8 w związku z tytułem III, IV, V i VI dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209 z dnia 24 lipca 1992 r., s. 1) — Brak przeprowadzenia europejskiego postępowania w zakresie udzielania zamówień publicznych przy powierzaniu instytucji publicznej usług unieszkodliwiania odpadów przez cztery okręgi (Landkreis)

Sentencja

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 20 z 27.1.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus — Republika Estonii) — JK Otsa Talu OÜ przeciwkop Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)

(Sprawa C-241/07) ([1])

(EFOGR — Rozporządzenie (WE) nr 1257/1999 — Wspólnotowe wsparcie rozwoju obszarów wiejskich — Wsparcie agrośrodowiskowych metod produkcji)

(2009/C 180/04)

Język postępowania: estoński

Sąd krajowy

Riigikohus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: JK Otsa Talu OÜ

Strona pozwana: Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Riigikohus — Wykładnia art. 22, 23, 24 ust.1, 37 ust. 4 oraz 39 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia (Dz.U. L 160, str. 80) — Przepisy krajowe zastrzegające prawo do otrzymania pomocy agrośrodowiskowej jedynie dla tych wnioskodawców, którym już udzielono tego wsparcia w ubiegłym roku i wykluczające nowych wnioskodawców, którzy zobowiązują się do zorganizowania ich produkcji zgodnie z wymogami agrośrodowiskowymi

Sentencja

Ograniczenie przez państwo członkowskie z powodu niewystarczających środków budżetowych kręgu beneficjentów wsparcia na rzecz rozwoju obszarów wiejskich wyłącznie do rolników będących już adresatami decyzji o przyznaniu tego rodzaju wsparcia w poprzednim roku budżetowym nie narusza przepisów art. 24 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 2223/2004 z dnia 22 grudnia 2004 r., w związku z art. 37 ust. 4 i art. 39 tego rozporządzenia.

([1]) Dz.U. C 170 z 21.7.2007

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-250/07) ([1])

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 93/38/EWG — Zamówienia publiczne w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji — Udzielenie zamówienia bez uprzedniego zaproszenia do ubiegania się o zamówienie — Przesłanki — Powiadomienie o przyczynach odrzucenia oferty — Termin)

(2009/C 180/05)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Patakia i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (Przedstawiciele: D. Tsagkaraki, pełnomocnik, V. Christianos, dikigoros)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4, art. 20 ust. 2 oraz art. 41 ust. 4 dyrektywy Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty

działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. 1993 L 199, s. 84) — Przetarg na przeprowadzenie badania, dostarczenie, przetransportowanie, zainstalowanie i uruchomienie dwóch bloków energetycznych w elektrowni cieplnej w Atherinolakkos na Krecie.

Sentencja

1) *Opóźniając bez uzasadnienia udzielenie odpowiedzi na wniosek oferenta o wyjaśnienie przyczyn odrzucenia jego wniosku, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniu, które na niej ciąży na mocy art. 41 ust. 4 dyrektywy Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, zmienionej dyrektywą Komisji 2001/78/WE z dnia 13 września 2001 r.*

2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*

3) *Republika Grecka i Komisja Wspólnot Europejskich pokrywają własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf — Niemcy) — Hans & Christophorus Oymanns GbR, Orthopädie Schuhtechnik przeciwko AOK Rheinland/Hamburg

(Sprawa C-300/07) ([1])

(Dyrektywa 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na dostawy i usługi — Powszechne kasy chorych w ramach ubezpieczenia zdrowotnego — Podmioty prawa publicznego — Instytucje zamawiające — Zaproszenie do składania ofert — Wytwarzanie i dostawa obuwia ortopedycznego dostosowanego do indywidualnych potrzeb pacjentów — Szczegółowe porady udzielane pacjentom)

(2009/C 180/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony

Strona skarżąca: Hans & Christophorus Oymanns GbR, Orthopädie Schuhtechnik

Strona pozwana: AOK Rheinland/Hamburg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Düsseldorf Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. c) i d) oraz ust. 4, 5 i 9 akapit drugi lit. c) przypadki pierwszy i drugi dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Przetarg ogłoszony przez kasę chorych w zakresie ubezpieczenia zdrowotnego dotyczący dostawy obuwia ortopedycznego na rzecz ubezpieczonych — Świadczenia obejmujące dostawy obuwia wytwarzanego według indywidualnych potrzeb ubezpieczonych oraz szczegółowe porady w zakresie wykorzystania produktu — Uznanie tych świadczeń za „zamówienia na dostawy" lub „zamówienia na usługi"

Sentencja

1) *Artykuł 1 ust. 9 akapit drugi lit. c) przypadek pierwszy dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, powinien być interpretowany w ten sposób, że finansowanie w przeważającej części przez państwo ma miejsce wówczas, gdy działalność powszechnych kas chorych jest finansowana zasadniczo ze składek obciążających członków, nałożonych, obliczanych i pobieranych według zasad prawa publicznego takich jak omawiane w postępowaniu przed sądem krajowym. Takie powszechne kasy chorych muszą być uznane za podmioty prawa publicznego, a zatem instytucje zamawiające dla celów stosowania reguł tej dyrektywy.*

2) *Gdy przedmiotem mieszanego zamówienia publicznego są jednocześnie produkty i usługi, kryterium, które należy zastosować w celu ustalenia, czy dane zamówienie należy uznać za zamówienie na dostawy, czy za zamówienie na usługi, jest wartość produktów i usług zawartych w zamówieniu. W przypadku udostępnienia towarów wyprodukowanych i dostosowanych do indywidualnych potrzeb każdego klienta i w zakresie korzystania z których każdy klient powinien uzyskać indywidualne porady, konfekcjonowanie tych towarów musi zostać zaszeregowane w części „dostawy" danego zamówienia, dla celów obliczenia wartości każdego jego składnika.*

3) *W sytuacji gdy świadczenie usług przeważa w przypadku danego zamówienia nad dostawą produktów, umowę, taką jak rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym, zawartą pomiędzy powszechną kasą chorych a przedsiębiorcą, w której określono wynagrodzenia za różnego rodzaju świadczenia oczekiwane od przedsiębiorcy, oraz okres stosowania umowy, przy czym przedsiębiorca ten zobowiązuje się do wykonania świadczeń na rzecz ubezpieczonych, którzy o nie wystąpią, a dana kasa jest ze swej strony jedynym dłużnikiem w zakresie wynagrodzenia za świadczenia tego przedsiębiorcy, należy uważać za „umowę ramową" w rozumieniu art. 1 ust. 5 dyrektywy 2004/18.*

([1]) Dz.U. C 235 z 06.10.2007

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — postępowanie wszczęte przez Aberdeen Property Fininvest Alpha Oy

(Sprawa C-303/07) ([1])

(Swoboda przedsiębiorczości — Dyrektywa 90/435/EWG — Podatek dochodowy od osób prawnych — Wypłata dywidend — Podatek pobierany u źródła od dywidend wypłacanych spółkom niebędącym rezydentami innym niż spółki w rozumieniu tej dyrektywy — Zwolnienie dywidend wypłacanych spółkom będącym rezydentami)

(2009/C 180/07)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Aberdeen Property Fininvest Alpha Oy

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein hallinto-oikeus –Wykładnia art. 43, 48, 56 i 58 WE oraz art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, s.6) — Pobranie podatku u źródła od dywidend wypłaconych na rzecz spółki dominującej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz zwolnienie od tego podatku dywidend wypłaconych na rzecz spółki dominującej mającej siedzibę na terytorium krajowym — Podatnik niewymieniony w przepisach dyrektywy w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych — Umowa podatkowa — Ograniczenie podstawowych swobód — Sytuacja porównywalna

Sentencja

1) *Artykuły 43 WE i 48 WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego zwalniającemu od podatku pobieranego u źródła dywidendy wypłacane przez spółkę zależną będącą rezydentem tego państwa spółce akcyjnej mającej siedzibę w tym samym państwie, lecz obejmującemu tym podatkiem pobieranym u źródła podobne dywidendy wypłacane spółce dominującej będącej spółką inwestycyjną o zmiennym kapitale (SICAV) i rezydentem w innym państwie członkowskim, która ma formę prawną nieznaną prawu pierwszego państwa, nie jest wymieniona w wykazie spółek podlegających zakresowi art. 2 lit. a) dyrektywy 90/435/EWG Rady z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, zmienionej dyrektywą 2003/123/WE Rady z dnia 22 grudnia 2003 r., i zwolniona jest od podatku dochodowego zgodnie z ustawodawstwem drugiego państwa członkowskiego.*

([1]) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te Amsterdam — Niderlandy) — Inspecteur van de Belastingdienst przeciwko X BV

(Sprawa C-429/07) ([1])

(Polityka konkurencji — Artykuły 81 WE i 82 WE — Artykuł 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Uwagi pisemne przedstawiane przez Komisję — Spór przed sądem krajowym dotyczący możliwości odliczenia podatkowego kary nałożonej na mocy decyzji Komisji)

(2009/C 180/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof te Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Inspecteur van de Belastingdienst

Strona pozwana: X BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Gerechtshof te Amsterdam — Wykładnia art. 15 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1) — Przedstawienie przez Komisję pisemnych uwag w postępowaniu krajowym dotyczącym możliwości odliczenia podatkowego kary nałożonej przez Komisję.

Sentencja

Artykuł 15 ust. 3 akapit pierwszy zdanie trzecie rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu należy interpretować w ten sposób, iż zezwala on Komisji Wspólnot Europejskich na przedstawianie z urzędu uwag pisemnych sądowi państwa członkowskiego w postępowaniu dotyczącym możliwości odliczenia od zysku podlegającego opodatkowaniu kwoty grzywny nałożonej przez Komisję za naruszenie art. 81 WE lub 82 WE albo części tej kwoty.

([1]) Dz.U. C 297 z 8.12.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez (England & Wales) (Civil Division)] — L'Oréal SA, Lancôme parfums et beauté & Cie SNC, Laboratoire Garnier & Cie przeciwko Bellure NV, Malaika Investments Ltd, działającej pod nazwą handlową „Honey pot cosmetic & Perfumery Sales", Starion International Ltd

(Sprawa C-487/07) ([1])

(Dyrektywa 89/104/EWG — Znaki towarowe — Artykuł 5 ust. 1 i 2 — Używanie znaku towarowego w reklamie porównawczej — Prawo do zakazania tego używania — Czerpanie nienależnej korzyści z renomy znaku towarowego — Negatywny wpływ na funkcje znaku towarowego — Dyrektywa 84/450/EWG — Reklama porównawcza — Artykuł 3a ust. 1 lit. g) i h) — Warunki dozwolonej reklamy porównawczej — Czerpanie nienależnej korzyści z powszechnej znajomości znaku towarowego — Przedstawienie towaru jako imitacji lub repliki)

(2009/C 180/09)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: L'Oréal SA, Lancôme parfums et beauté & Cie SNC, Laboratoire Garnier & Cie

Strona pozwana: Bellure NV, Malaika Investments Ltd, działająca pod nazwą handlową „Honey pot cosmetic & Perfumery Sales", Starion International Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal, Civil Division — Wykładnia art. 5 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 89/104/EWG: Pierwszej dyrektywy Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1) i art. 3a ust. 1 lit. g) i h) dyrektywy Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd (Dz.U. L 250, s. 17), zmienionej dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r. (Dz.U. L 290, s. 18) — Wykorzystanie przez przedsiębiorcę w materiale reklamowym dotyczącym jego towarów lub usług znaku towarowego, do którego prawa przysługują konkurentowi, celem porównania właściwości, a w szczególności zapachu, towarów wprowadzonych na rynek przez konkurenta

Sentencja

1) *Artykuł 5 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że stwierdzenie czerpania nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy znaku towarowego w rozumieniu tego przepisu nie zależy od istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd ani od niebezpieczeństwa działania na szkodę jego charakteru odróżniającego lub renomy tudzież, bardziej ogólnie, właściciela tego znaku. Odnoszenie przez osobę trzecią korzyści z używania oznaczenia podobnego do renomowanego znaku towarowego stanowi czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy tego znaku, jeżeli ta osoba trzecia próbuje w ten sposób działać w cieniu renomowanego znaku towarowego w celu skorzystania z jego atrakcyjności, reputacji i prestiżu oraz wykorzystać, bez żadnej rekompensaty finansowej, wysiłek handlowy włożony przez właściciela znaku towarowego w wykreowanie i utrzymanie jego wizerunku.*

2) *Artykuł 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/104 należy interpretować w ten sposób, że właściciel zarejestrowanego znaku towarowego jest uprawniony do zakazania używania przez osobę trzecią w reklamie porównawczej, która nie spełnia wszystkich warunków dopuszczenia określonych w art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej, zmienionej dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r., oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym w odniesieniu do towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których znak ten został zarejestrowany, nawet jeśli używanie to nie może negatywnie wpływać na podstawową funkcję znaku towarowego, jaką jest wskazywanie pochodzenia towarów lub usług, pod warunkiem że wpływa ono lub może negatywnie wpływać na jedną z pozostałych funkcji tego znaku.*

3) *Artykuł 3a ust. 1 dyrektywy 84/450, zmienionej dyrektywą 97/55, należy interpretować w ten sposób, że reklamujący, który w sposób wyraźny lub domyślnie wskazuje w reklamie porównawczej, że sprzedawany przez niego towar stanowi imitację towaru noszącego powszechnie znany znak towarowy, przedstawia „towar bądź usługę jako imitację lub replikę" w rozumieniu art. 3a ust. 1 lit. h) tej dyrektywy. Odnoszenie przez reklamującego korzyści dzięki niedozwolonej reklamie porównawczej należy uznać za „czerpanie nienależnej korzyści" z powszechnej znajomości tego znaku towarowego w rozumieniu art. 3a ust. 1 lit. g) wspomnianej dyrektywy.*

([1]) Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-521/07) [1]

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Artykuł 40 — Swobodny przepływ kapitału — Dyskryminujące traktowanie dywidend wypłacanych przez spółki niderlandzkie — Pobranie podatku u źródła — Zwolnienie — Spółki korzystające z siedzibą w państwach członkowskich Wspólnoty — Spółki korzystające mające siedzibę w Islandii lub Norwegii)

(2009/C 180/10)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. van Nuffel i R. Lyal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C.M. Wissels i D.J.M. de Grave, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 40 Porozumienia EOG — Brak zwolnienia dywidend wypłacanych na rzecz spółek mających siedzibę w Norwegii lub Islandii z poboru podatku od dywidend na tych samych warunkach, co dywidend wypłacanych na rzecz spółek niderlandzkich

Sentencja

1) *Poprzez brak zwolnienia dywidend wypłacanych przez spółki niderlandzkie na rzecz spółek mających siedzibę w Islandii lub w Norwegii z poboru u źródła podatku od dywidend na tych samych warunkach co dywidendy wypłacane na rzecz spółek niderlandzkich lub na rzecz spółek mających siedzibę w innych państwach członkowskich Wspólnoty Europejskiej Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.*

2) *Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.*

[1] Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo] — The Queen, na wniosek Generics (UK) Ltd przeciwko Licensing Authority, działającemu poprzez Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency

(Sprawa C-527/07) [1]

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dyrektywa 2001/83/WE — Produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Podstawy odmowy — Odpowiednik produktu leczniczego — Pojęcie referencyjnego produktu leczniczego)

(2009/C 180/11)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Queen, na wniosek Generics (UK) Ltd

Strona pozwana: Licensing Authority, działający poprzez Medicines and Healthcare Products Regulatory Agency

Przy udziale: Shire Pharmaceuticals Ltd, Janssen-Cilag AB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Wykładnia art. 10 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67) — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Uproszczona procedura — Wniosek o dopuszczenie do obrotu odpowiednika referencyjnego produktu leczniczego — Pojęcie referencyjnego produktu leczniczego w odniesieniu do analizy wniosku

Sentencja

Produkt leczniczy, taki jak Nivalin, będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, nieobjęty zakresem rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków, którego wprowadzenie do obrotu w jednym z państw członkowskich nastąpiło bez pozwolenia wydanego zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa wspólnotowego, nie może zostać uznany za referencyjny produkt leczniczy w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą

2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r.

(1) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG przeciwko Franz Hauswirth GmbH

(Sprawa C-529/07) (1)

(Trójwymiarowy wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 51 ust. 1 lit. b) — Kryteria istotne dla celów oceny „złej wiary" zgłaszającego w momencie dokonywania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego)

(2009/C 180/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG

Strona pozwana: Franz Hauswirth GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof (Austria) — Wykładnia art. 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) — Pojęcie „złej wiary" zgłaszającego znak towarowy — Zgłoszenie znaku towarowego mające na celu uniemożliwienie konkurentom dalszej sprzedaży podobnych towarów, które wcześniej stały się w pewnym stopniu powszechnie znane — Zając wielkanocny z czekolady

Sentencja

W celu oceny istnienia złej wiary zgłaszającego w rozumieniu art. 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego sąd krajowy zobowiązany jest uwzględniać wszelkie istotne czynniki właściwe w danym przypadku i istniejące w chwili dokonywania zgłoszenia dotyczącego rejestracji oznaczenia jako wspólnotowego znaku towarowego, a w szczególności:

— *okoliczność, że zgłaszający wiedział lub powinien wiedzieć, iż osoba trzecia używa w co najmniej jednym państwie członkowskim oznaczenia identycznego lub podobnego dla towaru identycznego lub do złudzenia podobnego do oznaczenia zgłoszonego do rejestracji;*

— *zamiar zgłaszającego uniemożliwienia dalszego używania tego oznaczenia przez osobę trzecią; a także*

— *stopień ochrony prawnej, z której korzystają oznaczenie osoby trzeciej i oznaczenie zgłoszone do rejestracji.*

(1) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Imagination Technologies Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-542/07 P) (1)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Odmowa rejestracji — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 7 ust. 3 — Uzyskanie charakteru odróżniającego w następstwie używania — Używanie po dniu dokonania zgłoszenia do rejestracji)

(2009/C 180/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Imagination Technologies Ltd (przedstawiciele: M. Edenborough, barrister, P. Brownlow i N. Jenkins, solicitors)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 20 września 2007 r. w sprawie T-461/04 Imagination Technologies Ltd przeciwko OHIM (Pure Digital), na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności na decyzję R 108/2004-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 16 września 2004 r. oddalającą odwołanie od decyzji eksperta odmawiającej rejestracji słownego znaku towarowego „PURE DIGITAL" dla towarów i usług z klas 9 i 38

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) *Imagination Technologies Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(1) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Halduskohus — Estonia) — Balbiino AS przeciwko Põllumajandusministeerium, Maksu- ja Tolliameti Põhja maksu- ja tollikeskus

(Sprawa C-560/07) [1]

(Przystąpienie Estonii — Środki przejściowe — Produkty rolne — Cukier — Nadmierne zapasy — Rozporządzenia (WE) nr 1972/2003, 60/2004 i 832/2005)

(2009/C 180/14)

Język postępowania: estoński

Sąd krajowy

Tallinna Halduskohus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Balbiino AS

Strona pozwana: Põllumajandusministeerium, Maksu- ja Tolliameti Põhja maksu- ja tollikeskus

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tallinna Halduskohus (Estonia) — Interpretacja art. 6 rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii, i Słowacji (Dz.U. L 9, s. 8), rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 293, s. 3), oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 832/2005 z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie określenia nadwyżkowych ilości cukru, izoglukozy i fruktozy dla Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 138, s. 3) — Opłata od nadmiernych zapasów produktów rolnych posiadanych przez przedsiębiorców — Sposób ustalania ilości normalnych zapasów i nadmiernych zapasów w celu zastosowania tej opłaty

Sentencja

1) *Artykuł 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji, art. 6 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii, i Słowacji oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 832/2005 z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie określenia nadwyżkowych ilości cukru, izoglukozy i fruktozy dla Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji nie stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, takich jak zawarte w Üleliigse laovaru tasu seadus (ustawie o opłacie od nadmiernych zapasów) z dnia 7 kwietnia 2004 r., w brzmieniu zmienionym w dniu 25 stycznia 2007 r., zgodnie z którymi nadmierne zapasy danego przedsiębiorcy są określane poprzez odjęcie od zapasów rzeczywiście posiadanych w dniu 1 maja 2004 r. normalnych zapasów, zdefiniowanych jako średnia ilość zapasów posiadanych w dniu 1 maja każdego z czterech lat poprzedzających pomnożona przez współczynnik 1,2 odpowiadający wzrostowi produkcji rolnej zaobserwowanemu w zainteresowanym państwie członkowskim w tym samym okresie.*

2) *Rozporządzenie nr 1972/2003 nie stoi na przeszkodzie temu, by wszystkie zapasy posiadane przez przedsiębiorcę w dniu 1 maja 2004 r. były uznane za nadmierne, jeżeli na podstawie spójnych wskazówek zostanie ustalone, iż zapasy te nie mają zwykłego charakteru w świetle działalności przedsiębiorcy, lecz zostały utworzone dla celów spekulacyjnych.*

3) *Artykuł 4 rozporządzenia nr 1972/2003 i art. 6 rozporządzenia 60/2004 nie stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych stanowiących, że przedsiębiorca, który rozpoczął działalność na mniej niż rok przed dniem 1 maja 2004 r., jest zobowiązany do wykazania, iż ilość zapasów posiadanych przez niego w tym dniu odpowiada ilości zapasów, które może normalnie wytworzyć, sprzedać, zbyć lub nabyć, pod tytułem odpłatnym lub darmowym.*

4) *Rozporządzenia nr 197/2003 i 60/2004 nie stoją na przeszkodzie pobieraniu opłaty z tytułu nadmiernych zapasów danego przedsiębiorcy, nawet jeżeli jest on w stanie wykazać, że nie osiągnął zysku z handlu tymi zapasami po dniu 1 maja 2004 r.*

5) *Artykułu 6 ust. 3 rozporządzenia nr 60/2004 nie można interpretować w ten sposób, że wzrost zdolności magazynowej przedsiębiorcy w ciągu roku poprzedzającego przystąpienie uzasadnia zmniejszenie nadmiernych zapasów, niezależnie od późniejszego rozwoju działalności gospodarczej posiadacza zapasów, wielkości przetwarzania i rozmiaru tych zapasów.*

6) *Artykuł 10 rozporządzenia nr 1972/2003 nie stanowi przeszkody dla ważności decyzji ustalającej wysokość zobowiązania doręczonej przedsiębiorcy podlegającemu opłacie z tytułu nadmiernych zapasów po dniu 30 kwietnia 2007 r., jeżeli zostanie ustalone, że decyzja ta została wydana przez władze krajowe najpóźniej do tego dnia.*

[1] Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-561/07) [1]

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/23/WE — Przejęcie przedsiębiorstwa — Ochrona praw pracowniczych — Przepisy krajowe przewidujące niestosowanie postanowień ochronnych w przypadku przejęcia przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji ekonomicznej)

(2009/C 180/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: J. Enegren i L. Pignataro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (Przedstawiciele: R. Adam, pełnomocnik i W. Ferrante, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz. U. L 82 s. 16) — Przepisy krajowe przewidujące możliwość niestosowania art. 3 i 4 dyrektywy w przypadku przejęcia przedsiębiorstw znajdujących się „w trudnej sytuacji ekonomicznej"

Sentencja

1) *Utrzymując w mocy przepisy art. 47 ust. 5 i 6 ustawy nr 428 z dnia 29 grudnia 1990 r. w odniesieniu do przypadków „trudnej sytuacji ekonomicznej" przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 akapit piąty lit. c) ustawy nr 675 z dnia 12 sierpnia 1977 r. w taki sposób, że prawa przyznane pracownikom w art. 3 ust. 1, 3 i 4 oraz w art. 4 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów nie są gwarantowane w przypadkach przejęcia przedsiębiorstwa, którego trudną sytuację ekonomiczną stwierdzono, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.*

2) *Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.*

[1] Dz. U. C 64 z 08.3.2008 r.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-564/07) [1]

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Rzecznicy patentowi — Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności zawodowej — Obowiązek wyznaczenia lokalnego przedstawiciela w państwie członkowskim miejsca świadczenia usługi)

(2009/C 180/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Traversa i H. Krämer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (Przedstawiciele: E. Riedl i G. Kunnert, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE — Wymogi ustanowione przez prawo krajowe względem rzeczników patentowych, mających legalną siedzibę w innym państwie członkowskim, na potrzeby tymczasowego świadczenia usług w danym państwie członkowskim — Obowiązek wpisania się do rejestru krajowego, zawarcia w tym celu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności zawodowej, poddania się wszystkim krajowym przepisom dyscyplinarnym poza tymi, które dotyczą kwalifikacji zawodowych i działania wspólnie z lokalnym przedstawicielem

Sentencja

1) *Zobowiązując rzeczników patentowych, mających legalną siedzibę w innym państwie członkowskim, którzy pragną tymczasowo świadczyć usługi w Austrii do włączenia do postępowania lokalnego przedstawiciela, mającego miejsce zamieszkania w Austrii, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 WE.*

2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*

3) *Każda ze stron ponosi własne koszty.*

[1] Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Niderlady) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Stadeco BV

(Sprawa C-566/07) [1]

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 21 ust. 1 lit. c) — Podatek należny tylko z powodu wykazania go na fakturze — Korekta niesłusznie zafakturowanego podatku — Bezpodstawne wzbogacenie)

(2009/C 180/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden Den Haag

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Stadeco BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Wykładnia art. 21 ust. 1 lit. c) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1) — Podatek nienależny w państwie członkowskim siedziby podmiotu wystawiającego fakturę z tytułu czynności, która ma miejsce w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim — Korekta podatku niesłusznie wykazanego na fakturze.

Sentencja

1) *Artykuł 21 ust. 1 lit. c) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 91/860/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że należność z tytułu podatku od wartości dodanej na podstawie tego przepisu należy się temu państwu członkowskiemu, któremu przysługuje podatek od wartości dodanej wykazany na fakturze lub na jakimkolwiek dokumencie uznawanym za fakturę, nawet jeżeli sporna transakcja nie podlegałaby opodatkowaniu w tym państwie członkowskim. Do sądu krajowego należy zbadanie z uwzględnieniem wszystkich mających znaczenie okoliczności faktycznych, podatkowi od wartości dodanej którego państwa członkowskiego odpowiada podatek od wartości dodanej wskazany na spornej fakturze. W tym zakresie znaczenie mogą mieć w szczególności wykazany podatek, waluta, w jakiej jest wyrażona kwota do zapłaty, język sporządzenia, treść i kontekst spornej faktury, miejsce siedziby wystawcy faktury oraz usługobiorcy, a także ich zachowanie.*

2) *Zasada neutralności podatkowej zasadniczo nie sprzeciwia się temu, aby państwo członkowskie uzależniało korektę podatku od wartości dodanej należnego w tym państwie członkowskim na tej tylko podstawie, że został on błędnie wykazany na wystawionej fakturze, od warunku, aby podatnik wysłał usługobiorcy fakturę korygującą niewykazującą tego podatku, o ile podatnik ten nie wyeliminował w całości we właściwym czasie ryzyka utraty wpływów podatkowych.*

---

[1] Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-568/07) [1]

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 43 WE i 48 WE — Optycy — Warunki przedsiębiorczości — Zakładanie i prowadzenie salonów optycznych — Ryczałt)

(2009/C 180/18)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Zavvos i E. Traversa)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: E. Skandalou, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niepełne wykonanie wyroku Trybunału z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-140/03 Komisja przeciwko Republice Greckiej w sprawie naruszenia art. 43 WE i art. 48 WE w odniesieniu do własności, zakładania i prowadzenia salonów optycznych — Ustawodawstwo krajowe przewidujące, że właścicielami salonów optycznych mogą być wyłącznie licencjonowani optycy — Wniosek o nałożenie kary pieniężnej.

Sentencja

1) *Nie podejmując do dnia, w którym upłynął termin wyznaczony w uzasadnionej opinii wystosowanej przez Komisję Wspólnot Europejskich w trybie art. 228 WE, środków zapewniających*

wykonanie wyroku z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-140/03 Komisja przeciwko Grecji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 228 ust. 1 WE.

2) *Republika Grecka zostaje obciążona obowiązkiem zapłaty na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich, na rachunek „Dochody własne Wspólnoty Europejskiej", ryczałtu w kwocie 1 mln EUR.*

3) *Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie przeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Ústí nad Labem — Republika Czeska) — RLRE Tellmer Property s.r.o. przeciwko Finanční ředitelství v Ústí nad Labem

(Sprawa C-572/07) ([1])

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Podatek VAT — Zwolnienie najmu nieruchomości — Związane z najmem sprzątanie części wspólnych — Świadczenia pomocnicze)

(2009/C 180/19)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Krajský soud v Ústí nad Labem

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: RLRE Tellmer Property s.r.o.

Strona pozwana: Finanční ředitelství v Ústí nad Labem

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Krajský soud v Ústí nad Labem — Interpretacja art. 6 i 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zakres zwolnienia z podatku VAT najmu nieruchomości — Włączenie opłat za sprzątanie części wspólnych budynku mieszkalnego

Sentencja

Dla celów stosowa art. 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku najem nieruchomości i usługi sprzątania jej części wspólnych należy uznać, w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym, za czynności samodzielne, wzajemnie od siebie odrębne, w wyniku czego usługi te nie są objęte zakresem powyższego przepisu.

([1]) Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy) — T-Mobile Netherlands BV, KPN Mobile NV, Orange Nederland NV, Vodafone Libertel NV przeciwko Raad van bestuur van de Nederlandse Mededingingsautoriteit

(Sprawa C-8/08) ([1])

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Artykuł 81 ust. 1 WE — Pojęcie „uzgodnionej praktyki" — Związek przyczynowy między uzgodnieniem a zachowaniem przedsiębiorstw na rynku — Ocena dokonywana na podstawie zasad prawa krajowego — Wystarczający charakter jednorazowego spotkania lub konieczność istnienia trwałego i regularnego uzgodnienia)

(2009/C 180/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: T-Mobile Netherlands BV, KPN Mobile NV, Orange Nederland NV, Vodafone Libertel NV

Strona pozwana: Raad van bestuur van de Nederlandse Mededingingsautoriteit

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — College van Beroep voor het bedrijfsleven — Wykładnia art. 81 WE — Pojęcie uzgodnionej praktyki — Konieczność istnienia związku przyczynowego między uzgodnieniem a zachowaniem przedsiębiorstw na rynku — Ocena dokonywana lub nie na podstawie zasad prawa krajowego — Wystarczający charakter jednorazowego uzgodnienia lub konieczność istnienia trwałego i regularnego uzgodnienia

Sentencja

1) *Uzgodniona praktyka ma cel antykonkurencyjny w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE, gdy, ze względu na swoją treść i cele oraz kontekst gospodarczy i prawny, w jaki się wpisuje, może konkretnie zapobiec, ograniczyć lub zakłócić konkurencję wewnątrz wspólnego rynku. Nie jest konieczne, aby doszło do rzeczywistego zapobieżenia, ograniczenia lub zakłócenia konkurencji, ani aby zaistniał bezpośredni związek pomiędzy uzgodnioną praktyką a cenami konsumenckimi. Wymiana informacji pomiędzy konkurentami realizuje cel antykonkurencyjny jeżeli może wyeliminować niepewność co do zachowania planowanego przez przedmiotowe przedsiębiorstwa.*

2) *W ramach oceny istnienia związku przyczynowego między uzgodnieniem a zachowaniem na danym rynku, w którym uczestniczą przedmiotowe przedsiębiorstwa, którego istnienie jest wymagane dla stwierdzenia zaistnienia uzgodnionej praktyki w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE, sąd krajowy ma obowiązek, z zastrzeżeniem dowodu przeciwnego, który muszą przedstawić zainteresowane przedsiębiorstwa, zastosowania domniemania istnienia tego związku, ustanowionego w orzecznictwie Trybunału, zgodnie z którym należy domniemywać, iż przedsiębiorstwa te, jeżeli dalej działają na rynku, uwzględniają informacje uzyskane od swych konkurentów.*

3) *W zakresie, w jakim przedsiębiorstwo uczestniczące w uzgodnieniu dalej działa na danym rynku, domniemanie istnienia związku przyczynowego pomiędzy uzgodnieniem a zachowaniem tego przedsiębiorstwa na tym rynku ma zastosowanie, nawet jeżeli uzgodnienie zostało oparte tylko i wyłącznie na jednorazowym spotkaniu.*

([1]) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa — Łotwa) — Schenker SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-16/08) ([1])

(Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura Scalona — Urządzenia ciekłokrystaliczne do wyświetlania na zasadzie macierzy aktywnych)

(2009/C 180/21)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Schenker SIA

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratīvā apgabaltiesa — Wykładnia rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1) — Urządzenie ciekłokrystaliczne (LCD) o aktywnej matrycy — Klasyfikacja do pozycji 8528 21 90 lub 9013 80 20 Nomenklatury Scalonej — Produkt wykazujący zasadnicze cechy wyrobu kompletnego lub gotowego lub niewykazujący takich cech

Sentencja

Podpozycję 8528 21 90 Nomenklatury Scalonej stanowiącej załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r., należy interpretować w ten sposób, iż na dzień 29 grudnia 2004 r. nie znajduje ona zastosowania do urządzeń ciekłokrystalicznych (LCD) o aktywnej matrycy, które składają się głównie z następujących elementów:

— *dwóch szklanych płytek;*

— *warstwy ciekłych kryształów umieszczonych między tymi płytkami;*

— *sterowników sygnałów poziomych i pionowych;*

— *podświetlenia tylnego;*

— *przetwornicy wytwarzającej wysokie napięcie dla podświetlenia tylnego, oraz*

— *kontrolera — interfejsu do przekazywania danych (kontrola PCB lub PWB), umożliwiającego sekwencyjną transmisję danych do każdego piksela (punktu) modułu LCD, przy zastosowaniu specyficznej technologii — LVDS (niskonapięciowy sygnał różnicowy).*

([1]) Dz.U C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg — Niemcy) — Athanasios Vatsouras C-22/08), Josif Koupatantze (C-23/08) przeciwko Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900

(Sprawy połączone C-22/08 i C-23/08) [1]

(Obywatelstwo europejskie — Swobodny przepływ osób — Artykuły 12 WE i 39 WE — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 24 ust. 2 — Ocena ważności — Obywatele państwa członkowskiego — Działalność zawodowa w innym państwie członkowskim — Poziom wynagrodzenia i czas trwania działalności — Utrzymanie statusu „pracownika" — Prawo do pobierania świadczeń dla poszukujących pracy)

(2009/C 180/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Sozialgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Athanasios Vatsouras (C-22/08), Josif Koupatantze (C-23/08)

Strona pozwana: Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sozialgericht Nürnberg — Ważność art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Wykładnia art. 12 WE i 39 WE — Prawo obywatela innego państwa członkowskiego, który pozostaje bez pracy, do korzystania ze świadczeń z zakresu pomocy społecznej w danym państwie członkowskim, w którym wykonywał on wcześniej dorywczą działalność zawodową — Uregulowanie krajowe wykluczające korzystanie z pomocy społecznej przez obywateli innych państw członkowskich, w przypadku gdy został przekroczony maksymalny okres pobytu przewidziany w art. 6 dyrektywy 2004/38/WE oraz gdy nie przysługuje inne prawo pobytu

Sentencja

1) *W odniesieniu do prawa obywateli państwa członkowskiego poszukujących pracy w innym państwie członkowskim analiza pytania pierwszego nie wskazuje na żaden element, który miałby wpływ na ważność art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG.*

2) *Artykuł 12 WE nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza obywateli państw członkowskich z kręgu uprawnionych do świadczeń z zakresu pomocy społecznej przyznawanych obywatelom państw trzecich.*

---

[1] Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Agrana Zucker GmbH przeciwko Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft, Unwelt und Wasserwirtschaft

(Sprawa C-33/08) [1]

(Cukier — Tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego — Artykuł 11 rozporządzenia (WE) nr 320/2006 — Obliczanie tymczasowej składki restrukturyzacyjnej — Uwzględnienie części kwoty podlegającej wycofaniu zapobiegawczemu — Zasada proporcjonalności i zakazu dyskryminacji)

(2009/C 180/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Agrana Zucker GmbH

Strona pozwana: Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft, Unwelt und Wasserwirtschaft

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 34 WE, a w szczególności zasady niedyskryminacji, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady proporcjonalności — Wykładnia i ważność art. 11 rozporządzenia (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 58, str. 42) — Wspólna organizacja rynków sektora cukrowego — Włączenie, w celu obliczenia tymczasowej składki restrukturyzacyjnej, części kwoty cukru stanowiącej przedmiot wycofania zapobiegawczego zgodnie z art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 493/2006 z dnia 27 marca 2006 r. ustanawiającego środki przejściowe w ramach reformy wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1265/2001 i (WE) nr 314/2002 (Dz.U. L 89, str. 11).

Sentencja

1) *Artykuł 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej należy interpretować w ten sposób, że część kwoty cukru przyznanej danemu przedsiębiorstwu, będąca przedmiotem wycofania zapobiegawczego na podstawie art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 493/2006 z dnia 27 marca 2006 r. ustanawiającego środki przejściowe w ramach reformy wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1265/2001 i rozporządzenie (WE) nr 314/2002, ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia Komisji (WE) nr 1542/2006 z dnia 13 października 2006 r., wchodzi w skład podstawy obliczenia składki tymczasowej z tytułu restrukturyzacji.*

2) *Analiza drugiego pytania nie wykazała niczego, co naruszałoby ważność art. 11 rozporządzenia nr 320/2006.*

([1]) Dz.U. C 92 z 12.4.2008

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — David Hütter przeciwko Technische Universität Graz

(Sprawa C-88/08) ([1])

(Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Dyskryminacja ze względu na wiek — Ustalenie wysokości wynagrodzenia pracowników kontraktowych w służbie państwa — Wyłączenie doświadczenia zawodowego zdobytego przed ukończeniem 18 roku życia)

(2009/C 180/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: David Hütter

Strona pozwana: Technische Universität Graz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof (Austria) — Wykładnia art. 1, 2 i 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz. U. L 303, s. 16) — Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe wykluczające uwzględnienie okresów zatrudnienia przed ukończeniem 18 roku życia dla potrzeb ustalenia wynagrodzenia pracowników kontraktowych

Sentencja

Wykładni art. 1, 2 i 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że stoją na przeszkodzie normie krajowej, która dla celów nietraktowania w sposób mniej korzystny wykształcenia ogólnego w stosunku do wykształcenia zawodowego oraz wspierania wchodzenia młodych stażystów na rynek pracy, wyklucza uwzględnienie okresów zatrudnienia przed ukończeniem 18 roku życia dla potrzeb zaszeregowania pracowników kontraktowych w służbie publicznej państwa członkowskiego.

([1]) Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Düsseldorf-Süd przeciwko ALIX Grundstücks-Vermietungsgesellschaft mbH & Co. Objekt Offenbach KG

(Sprawa C-102/08) ([1])

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 4 ust. 5 akapit drugi i czwarty — Prawo państw członkowskich do uznania za działalność podejmowaną jako władze publiczne działalności instytucji prawa publicznego zwolnionej na podstawie art. 13 i art. 28 szóstej dyrektywy — Sposób wykonania — Prawo do odliczenia — Znaczące zakłócenia konkurencji)

(2009/C 180/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Düsseldorf-Süd

Strona pozwana: SALIX Grundstücks-Vermietungsgesellschaft mbH & Co. Objekt Offenbach KG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 4 ust. 5 akapit drugi i czwarty oraz art. 13 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zakwalifikowanie jako działalność gospodarcza lub zarząd majątkiem długoterminowego wynajmu biur i miejsc parkingowych przez instytucję prawa publicznego — Szczegółowe zasady wykonywania prawa państw członkowskich do uznania za działalność podejmowaną jako władze publiczne działalności instytucji

prawa publicznego zwolnionej na podstawie art. 13 lub 28 dyrektywy 77/388/EWG

Sentencja

1) *Państwa członkowskie muszą przewidzieć wyraźny przepis, aby mogły powoływać się na przewidziane w art. 4 ust. 5 akapicie czwartym szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, uprawnienie, w świetle którego to określona działalność instytucji prawa publicznego zwolniona na podstawie art. 13 lub art. 28 tej dyrektywy będzie uznawana za działalność władz publicznych.*

2) *Artykuł 4 ust. 5 akapit drugi szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że instytucje prawa publicznego uważać należy za podatników w związku z działalnością, którą podejmują i transakcjami, które zawierają jako władze publiczne nie tylko, gdy wykluczenie ich z kategorii podatników na podstawie akapitów pierwszego lub czwartego wspomnianego przepisu prowadziłoby do znaczącego zakłócenia konkurencji na niekorzyść ich konkurentów prywatnych, lecz również gdy prowadziłoby ono do takich zakłóceń na niekorzyść ich samych.*

([1]) Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-109/08) ([1])

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 28 WE, 43 WE i 49 WE — Dyrektywa 98/34/WE — Normy i przepisy techniczne — Uregulowanie krajowe mające zastosowanie do komputerowych gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych — Wyrok Trybunału stwierdzający istnienie uchybienia — Niewykonanie — Artykuł 228 WE — Kary pieniężne)

(2009/C 180/26)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: N. Dafniou, V. Karra i P. Mylonopoulos, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niewykonanie wyroku Trybunału z dnia 26 października 2006 r. w sprawie 65/05 — Naruszenie art. 28, 43 i 49 WE oraz art. 8 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204, s. 37) — Przepisy krajowe mające zastosowanie do elektronicznych gier komputerowych — Wniosek o wymierzenie grzywny

Sentencja

1) *Poprzez brak zmiany zgodnie z art. 28 WE, 43 WE i 49 WE oraz art. 8 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy nr 3037/2002 ustanawiającej, pod groźbą sankcji karnych i administracyjnych przewidzianych w art. 4 i 5 tej ustawy, zakaz instalowania i użytkowania wszelkich gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych, w tym wszelkich gier komputerowych, we wszelkich miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn, Republika Grecka nie podjęła wszelkich działań niezbędnych do wykonania wyroku Trybunału z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C 65/05 Komisja przeciwko Grecji, a tym samym uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy art. 228 WE.;*

2) *Nakazuje się Republice Greckiej zapłatę na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich na rachunek „dochody własne Wspólnoty Europejskiej" kary okresowej w wysokości 31 536 EUR za każdy dzień opóźnienia we wprowadzeniu środków koniecznych dla dostosowania się do ww. wyroku Komisja przeciwko Grecji, począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia wykonania rzeczonego wyroku w sprawie Komisja przeciwko Grecji.*

3) *Nakazuje się Republice Greckiej zapłatę na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich na rachunek „dochody własne Wspólnoty Europejskiej" kwoty ryczałtowej w wysokości trzech milionów EUR.*

4) *Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-144/08) [1]

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 83/182/EWG — Zwolnienia od podatku — Czasowy przywóz pojazdów — Miejsce stałego pobytu)

(2009/C 180/27)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: I. Koskinen i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii (Przedstawiciel: A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 83/182/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień podatkowych we Wspólnocie, dotyczących niektórych środków transportu czasowo wwożonych do jednego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego (Dz.U. 1983 L 105, s. 59) — Niekompletna definicja zwykłego miejsca zamieszkania dla celów ustalenia ewentualnego prawa do zwolnienia

Sentencja

1) *Używając niepełnej definicji miejsca stałego pobytu dla celów określenia ewentualnych praw do zwolnienia od podatku w przypadku czasowego przywozu pojazdów, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 83/182/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień podatkowych we Wspólnocie, dotyczących niektórych środków transportu czasowo wwożonych do jednego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego.*

2) *Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.*

[1] Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Niderlandy) — X (C-155/08), E. H. A. Passenheim-van Schoot (C-157/08) przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawy połączone C-155/08 i C-157/08) [1]

(Swobodne świadczenie usług — Swobodny przepływ kapitału — Podatek od majątku — Podatek dochodowy — Aktywa pochodzące z oszczędności posiadanych w innym państwie członkowskim niż państwo zamieszkania — Brak deklaracji — Termin na ustalenie zobowiązania podatkowego — Przedłużenie terminu na ustalenie zobowiązania podatkowego w przypadku aktywów posiadanych poza państwem członkowskim zamieszkania — Dyrektywa 77/799/EWG — Wzajemna pomoc właściwych władz państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich i pośrednich — Tajemnica bankowa)

(2009/C 180/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden Den Haag

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X (C-155/08), E. H. A. Passenheim-van Schoot (C-157/08)

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Interpretacja art. 49 WE i art. 56 WE — Opodatkowanie przez państwo członkowskie dochodów (z kapitałów) rezydenta pochodzących z przedsiębiorstwa z siedzibą w innym państwie członkowskim — Brak deklaracji w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Przepisy krajowe przewidujące termin dwunastu lat na wydanie decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego w odniesieniu do dochodów pochodzących z innego państwa członkowskiego, a pięciu lat w odniesieniu do przychodów krajowych — Grzywna proporcjonalna — Znaczenie obowiązywania tajemnicy bankowej w państwie członkowskim pochodzenia dochodów

Sentencja

1) *Artykuły 49 WE i 56 WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie, by, w przypadku gdy istnienie aktywów pochodzących z oszczędności i przychodów uzyskiwanych z tych aktywów zostało zatajone przed organami podatkowymi państwa członkowskiego, a organy te nie mają żadnej wskazówki co do ich istnienia pozwalającej im na wszczęcie postępowania, wspomniane państwo członkowskie stosowało dłuższy termin na ustalenie zobowiązania podatkowego w odniesieniu do aktywów posiadanych w innym państwie członkowskim niż w odniesieniu do aktywów posiadanych w tym pierwszym państwie. Okoliczność, że to inne państwo członkowskie stosuje tajemnicę bankową, nie ma w tym zakresie znaczenia.*

2) *Artykuły 49 WE i 56 WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie, by w przypadku stosowania przez państwo członkowskie dłuższego terminu na ustalenie zobowiązania podatkowego w odniesieniu do aktywów posiadanych w innym państwie członkowskim niż w odniesieniu do aktywów posiadanych w tym pierwszym państwie członkowskim, jeżeli aktywa te, jak i przychody z nich uzyskane, zostały zatajone przed organami podatkowymi tego pierwszego państwa, a organy te nie posiadały żadnej wskazówki co do ich istnienia pozwalającej na wszczęcie postępowania, grzywna nakładana z tytułu zatajenia aktywów była obliczana proporcjonalnie do kwoty ustalonego zobowiązania podatkowego i z uwzględnieniem tego dłuższego terminu.*

([1]) Dz.U. C 158 z 21.6.2008.
Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Trieste, Włochy) — Agenzia Dogane Ufficio delle Dogane di Trieste przeciwko Pometon SpA

(Sprawa C-158/08) ([1])

(Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Ochrona przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich — Przekształcenie w ramach procedury uszlachetniania czynnego — Praktyka będąca naruszeniem prawa)

(2009/C 180/29)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione Tributaria Regionale di Trieste

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Agenzia Dogane Ufficio delle Dogane di Trieste

Strona pozwana: Pometon SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Commissione Tributaria Regionale di Trieste — Wykładnia art. 114, 117 lit. c), 202, 204, 212 oraz 240 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. 1992 L 302, s. 1) oraz art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1) — Przywóz na obszar celny Wspólnoty nieobrobionego magnezu pochodzącego z Chin — Przywóz dokonywany za pośrednictwem spółki mającej siedzibę w państwie trzecim, nie objętym środkami antydumpingowymi — Obróbka magnezu w ramach procedury uszlachetniania czynnego przez spółkę mającą siedzibę w państwie członkowskim, powiązaną ze spółką z państwa trzeciego — Powrotny wywóz w postaci produktów kompensacyjnych do rzeczonego państwa trzeciego bez zastosowania należności celnych przywozowych — Natychmiastowa sprzedaż produktu przez spółkę z państwa trzeciego, spółce z państwa członkowskiego, która dokonała przetworzenia

Sentencja

1) *Artykuł 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej nie ma zastosowania w przypadku niewydania przez Radę Unii Europejskiej, na wniosek Komisji Wspólnot Europejskich, decyzji w sprawie rozszerzenia zastosowania ceł antydumpingowych w ten sposób, aby objęły one przywóz produktów podobnych lub ich części z państw trzecich.*

2) *Do działalności polegającej na ograniczeniu się do przewozu towaru przez granicę, po jego przekształceniu w produkt niepodlegający cłu antydumpingowemu, któremu nie towarzyszy rzeczywisty zamiar powrotnego wywozu tego towaru, i na mającym miejsce po krótkim czasie powrotnym przywozie, nie można w sposób zgodny z prawem stosować procedury uszlachetniania czynnego. Importer, który w sposób niezgodny z prawem stosuje procedurę uszlachetniania i korzysta z niej, zobowiązany jest uiścić cło za dane produkty, niezależnie od sankcji administracyjnych, cywilno- i karnoprawnych przewidzianych w przepisach prawa krajowego. Do właściwego sądu krajowego należy ustalenie, czy działalność będąca przedmiotem sprawy przed sądem krajowym powinna zostać uznana za naruszenie prawa wspólnotowego.*

([1]) Dz.U. C 158 z 21.06.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven — Niderlandy) — H.J. Nijemeisland przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-170/08) ([1])

(Wspólna polityka rolna — Wołowina i cielęcina — Rozporządzenie (WE) nr 795/2004 — Artykuł 3a — Zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych systemów pomocy — Płatność jednolita — Ustalenie kwoty referencyjnej — Zmniejszenia i wykluczenia)

(2009/C 180/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: H.J. Nijemeisland

Strona pozwana: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — College van Beroep voor het Bedrijfsleven — Wykładnia art. 3a rozporządzenia Komisji (WE) nr 795/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady w celu wdrożenia systemu jednolitych płatności określonego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 1) i art. 2 lit. r) i s) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92 (Dz.U. L 327, p. 11) — Zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych systemów pomocy — System płatności jednolitej — Ustalenie kwoty referencyjnej — Zmniejszenia i wykluczenia

Sentencja

Artykuł 3a rozporządzenia Komisji (WE) nr 795/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady w celu wdrożenia systemu jednolitych płatności określonego w rozporządzeniu Rady (WE) Nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1974/2004 z dnia 29 października 2004 r., należy interpretować w ten sposób, iż zmniejszeń i wykluczeń opartych na rozporządzeniu nr 1254/1999 nie uwzględnia się w obliczeniu przewidzianym w art. 37 ust. 1 rozporządzenia nr 1782/2003.

(1) Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te Amsterdam — Niderlandy.) — Kloosterboer Services BV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam

(Sprawa C-173/08) (1)

(Wspólna Taryfa Celna — Pozycje taryfowe — Systemy chłodzenia komputerów składające się z rozpraszacza termicznego i wentylatora — Klasyfikacja w nomenklaturze scalonej)

(2009/C 180/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof te Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kloosterboer Services BV

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam, kantoor Laan op Zuid

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Gerechtshof te Amsterdam — Wykładnia rozporządzenia Komisji (WE) nr 384/2004 z dnia 1 marca 2004 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej (Dz.U. L 64, s. 21) — Klasyfikacja systemów chłodniczych do komputerów, składających się z „heatsinku" i wentylatora

Sentencja

1) *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r., interpretować należy w ten sposób, iż produkty takie jak te będące przedmiotem sprawy przed sądem krajowym, składające się z rozpraszacza termicznego oraz wentylatora, które są przeznaczone wyłącznie do wbudowania do komputera należy klasyfikować do podpozycji 8473 30 90 nomenklatury scalonej zawartej w załączniku I do tego rozporządzenia*

(1) Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budaörsi Városi Bíróság — Republika Węgierska) — Pannon GSM Zrt przeciwko Erzsébet Sustiké Győrfi

(Sprawa C-243/08) (1)

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Skutki prawne nieuczciwego warunku — Prawo i obowiązek sądu krajowego do zbadania z urzędu nieuczciwego charakteru zapisu umownego ustalającego właściwość sądu — Kryteria oceny)

(2009/C 180/32)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Budaörsi Városi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pannon GSM Zrt

Strona pozwana: Erzsébet Sustikné Győrfi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Budaörsi Városi Bíróság — Wykładnia dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95 s. 29) — Warunek umowny przyznający właściwość sądowi, w którego rejonie znajduje się siedziba sprzedawcy lub dostawcy — Uprawnienie sądu krajowego do badania z urzędu nieuczciwego charakteru warunku umownego o przyznaniu właściwości w ramach badania swojej właściwości — Kryteria oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego

Sentencja

1) *Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w taki sposób, że nieuczciwy warunek umowny nie wiąże konsumenta i że nie jest konieczne w tym względzie, żeby został on przez niego wcześniej skutecznie zaskarżony.*

2) *Sąd krajowy jest zobowiązany z urzędu do zbadania nieuczciwego charakteru warunku umownego, jeżeli dysponuje niezbędnymi w tym celu informacjami co do okoliczności prawnych i faktycznych. W przypadku gdy sąd krajowy uzna dany warunek umowny za nieuczciwy — nie stosuje go, chyba że sprzeciwi się temu konsument. Obowiązek ten spoczywa także na sądzie krajowym w ramach badania przez ten sąd swojej właściwości miejscowej.*

3) *Do sądu krajowego należy ustalenie, czy dany warunek umowny, taki jak będący przedmiotem niniejszego sporu, spełnia kryteria wymagane dla uznania go za nieuczciwy w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13. Czyniąc to, sąd krajowy powinien uwzględnić fakt, że warunek, który bez uprzednich negocjacji indywidualnych został włączony do umowy zawartej pomiędzy sprzedawcą lub dostawcą a konsumentem i który przyznaje wyłączną właściwość miejscową sądowi, na którego obszarze właściwości znajduje się siedziba przedsiębiorcy, może zostać uznany za nieuczciwy.*

([1]) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de Cassation — Francja) — Société Moteurs Leroy Somer przeciwko Société Dalkia France, Société Ace Europe

(Sprawa C-285/08) ([1])

(Odpowiedzialność za produkty wadliwe — Dyrektywa 85/374/EWG — Zakres stosowania — Szkoda na rzeczy przeznaczonej do użytku profesjonalnego i używanej zgodnie z przeznaczeniem — System krajowy umożliwiający poszkodowanemu uzyskanie naprawienia szkody, jeśli udowodni jedynie istnienie szkody, wady i związku przyczynowego pomiędzy nimi — Zgodność)

(2009/C 180/33)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de Cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Moteurs Leroy Somer

Strona pozwana: Société Dalkia France, Société Ace Europe

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 9 i 13 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.U. L 210, s. 29) — Materialny zakres normowania dyrektywy — Dopuszczalność krajowego reżimu odpowiedzialności umożliwiającemu uzyskanie naprawienia szkody wyrządzonej przedmiotowi przeznaczonemu do użytku profesjonalnego i używanemu zgodnie z jego przeznaczeniem — Szkody związane z zespołem prądotwórczym szpitala w wyniku przegrzania się alternatora

Sentencja

1) *Wykładni dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie takiej wykładni prawa krajowego lub stosowaniu utrwalonego orzecznictwa krajowego, które umożliwiają poszkodowanemu żądanie naprawienia szkody na rzeczy przeznaczonej do użytku profesjonalnego i używanej zgodnie z przeznaczeniem, jeśli wykaże on jedynie istnienie szkody, wady produktu oraz związku przyczynowego między nimi.*

([1]) Dz.U. C 223 z 30.8.2008 r.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-327/08) [1]

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 89/665/EWG i 92/13/EWG — Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych — Gwarancja skutecznego środka prawnego — Minimalny termin, który należy zachować między powiadomieniem odrzuconych kandydatów i oferentów o udzieleniu zamówienia a podpisaniem umowy w sprawie tego zamówienia)

(2009/C 180/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet, D. Kukovec i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i J.-Ch. Gracia, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 89/665/WE z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33), zmienionej przez dyrektywę 92/50/EWG (Dz.U. L 209, s.1) oraz art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 76, s. 14) — Minimalny termin, który należy zachować między powiadomieniem kandydatów i oferentów o decyzji o udzieleniu zamówienia a podpisaniem umowy w sprawie udzielenia zamówienia

Sentencja wyroku

1) *Przyjmując i utrzymując w mocy art. 1441-1 nowego kodeksu postępowania cywilnego, w brzmieniu zmienionym przez art. 48-1 dekretu nr 2005-1308 z dnia 20 października 2005 r. w sprawie zamówień udzielanych przez podmioty zamawiające wymienione w art. 4 zarządzenia nr 2005-649 z dnia 6 czerwca 2005 r. w sprawie zamówień udzielanych przez niektóre podmioty publiczne lub prywatne nie podlegające kodeksowi zamówień publicznych, w zakresie w jakim przepis ten przewiduje dziesięciodniowy termin na odpowiedź instytucji zamawiającej lub podmiotu zamawiającego na wezwanie do usunięcia uchybienia, wykluczając jakiekolwiek przedumowne zarządzenie tymczasowe przed udzieleniem tej odpowiedzi i który to termin nie zawiesza biegu terminu, który należy zachować między powiadomieniem odrzuconych kandydatów i oferentów o udzieleniu zamówienia a podpisaniem umowy, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy dyrektywy Rady 89/665/WE z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej przez dyrektywę Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. oraz dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji.*

2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*

3) *Komisja Wspólnot Europejskich i Republika Francuska pokrywają własne koszty.*

---

[1] Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Transports Schiocchet — Excursions SARL przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-335/08 P) [1]

(Odwołanie — Skarga odszkodowawcza — Rozporządzenia (EWG) nr 517/72 i 684/92 — Międzynarodowy transport pasażerów wykonywany za pomocą autokarów i autobusów — Warunki powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty — Okres przedawnienia)

(2009/C 180/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Transports Schiocchet — Excursions SARL (przedstawiciel: D. Schönberger, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J.-F. Pasquier i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (izby czwartej) z dnia 19 maja 2008 r. wydanego w sprawie Transports Schiocchet przeciwko Komisji (T-220/07), którym Sąd Pierwszej Instancji odrzucił jako niedopuszczalną z powodu przedawnienia skargę odszkodowawczą w związku z odpowiedzialnością pozaumowną Wspólnoty wniesioną przez stronę skarżącą w celu uzyskania odszkodowania odpowiadającego szkodzie, którą miała ona ponieść w następstwie różnych niezgodnych z prawem aktów przyjętych przez instytucje wspólnotowe — Przesłanki wnoszenia skarg odszkodowawczych — Pojęcia usług regularnych i specjalnych usług regularnych zawarte w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 517/72 z dnia 28 lutego 1972 r. w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad dla usług regularnych i specjalnych usług regularnych dotyczących przewozu autokarem i autobusem pomiędzy państwami członkowskimi (Dz. U. L 67 s. 19), które utraciło moc obowiązującą na podstawie zastępującego go rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem (Dz.U. L 74 s. 1)

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) *Transports Schiocchet — Excursions SARL zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(1) Dz.U. C 285 z 8.11.2008 r.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-417/08) (1)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/35/WE — odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu — Brak transpozycji)

(2009/C 180/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A.-A. Gilly i U. Wölker, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: S. Ossowski, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143, s. 56)

Sentencja

1) *Nieustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 19 ust. 1 tej dyrektywy.*

2) *Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.*

(1) Dz.U. C 301 z 22.11.2008

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 18 czerwca 2009 r.– Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-422/08) (1)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/35/WE — Odpowiedzialność za środowisko — Zapobieganie i zaradzanie szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 180/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Wölker i B. Schöfer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciel: E. Riedl, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieustanowienie w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143, s. 56).

Sentencja

1) *Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu transponowania dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.*

2) *Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(1) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-427/08) ([1])

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/100/WE — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2009/C 180/38)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i I. Chatzigiannis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (Przedstawiciel: M. Michelogiannaki, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy Rady 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie swobodnego przepływu osób w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii (Dz. U. L 363 s. 141)

Sentencja

1) *Nie przyjmując w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy Rady 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie swobodnego przepływu osób w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 tej dyrektywy.*

2) *Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 285 z 8.11.2008 r.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-546/08) ([1])

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/60/WE — Przeciwdziałanie korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu — Niedokonanie transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 180/39)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Dejmek i M. Sundén, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji (przedstawiciel: A. Falk, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieustanowienie w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309, s. 15)

Sentencja

1) *Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 45 ust. 1 akapit pierwszy tej dyrektywy.*

2) *Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 4 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-555/08) [1]

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/56/WE — Transgraniczne łączenie się spółek kapitałowych — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 180/40)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Dejmek i K. Nyberg, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i A Engman, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych (Dz.U. L 310, s. 1) — Spółki kapitałowe wymagające wsparcia ze środków publicznych, w szczególności banki i zakłady ubezpieczeniowe

Sentencja

1) *Nie ustanawiając, w wyznaczonym terminie, przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych, w zakresie spółek kapitałowych wymagających zezwolenia ze strony władz publicznych, w szczególności banków i zakładów ubezpieczeniowych, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążą na nim na mocy tej dyrektywy.*

2) *Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.*

[1] Dz. U. C 32 z 7.2.2009.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 17 marca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Milano — Włochy) — Rita Mariano przeciwko Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL)

(Sprawa C-217/08) [1]

(Artykuł 104 § 3 regulaminu — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuły 12 WE i 13 WE — Przyznanie świadczenia dla osób pozostających przy życiu — Uregulowanie krajowe przewidujące odmienne traktowanie małżonka pozostającego przy życiu i konkubenta pozostającego przy życiu)

(2009/C 180/41)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Milano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rita Mariano

Strona pozwana: Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Milano — Wykładnia art. 12 WE i 13 WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Przyznanie świadczenia dla osób pozostających przy życiu — Uregulowanie krajowe przewidujące odmienne traktowanie małżonka pozostającego przy życiu i partnera pozostającego przy życiu, który zawarł związek partnerski

Sentencja

Prawo wspólnotowe nie zawiera zakazu wszelkiej dyskryminacji, którego stosowanie powinny gwarantować sądy państw członkowskich, jeśli zachowanie, które może stanowić dyskryminację pozostaje bez związku z prawem wspólnotowym. W okolicznościach takich jak mające miejsce w postępowaniu przed sądem krajowym, związek taki nie został utworzony przez same art. 12 WE i 13 WE.

Przepisy te nie stoją na przeszkodzie, w tych okolicznościach, uregulowaniu krajowemu, na którego mocy, w przypadku zgonu osoby w wyniku wypadku, renta w wysokości 50 % wynagrodzenia pobieranego przez tę osobę przed śmiercią jest wypłacana wyłącznie pozostającemu przy życiu małżonkowi, natomiast niepełnoletnie dziecko zmarłego otrzymuje tylko rentę w wysokości 20 % tego wynagrodzenia.

[1] Dz. U. C 197 z 2.8.2008.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin (Niemcy) w dniu 4 maja 2009 r. — Agrargut Bäbelin GmbH & Co KG przeciwko Amt für Landwirtschaft Bützow

(Sprawa C-153/09)

(2009/C 180/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Schwerin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Agrargut Bäbelin GmbH & Co KG

Strona pozwana: Amt für Landwirtschaft Bützow

Pytania prejudycjalne

1) Czy rolnikowi zabrania się, aby przed aktywowaniem wszystkich uprawnień do płatności o wartości bazowej odłogowania, aktywował uprawnienia do płatności o wartości bazowej trwałego pastwiska — nawet przy założeniu, że nie dysponuje kolejnymi gruntami (ornymi), które kwalifikują się do odłogowania?

2) W przypadku, gdyby na pytanie pierwsze należało udzielić odpowiedzi twierdzącej: czy systemom sankcji zgodnie z art. 51 rozporządzenia (WE) nr 796/2004 [1] podlega również rolnik, który przed dniem 29 grudnia 2006 r. (z powodu braku obszarów, które kwalifikują się do odłogowania) naruszył całkowity i mający pierwszeństwo obowiązek aktywowania uprawnień do płatności o wartości bazowej odłogowania?

[1] Dz.U. L 141, s. 18

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 6 maja 2009 r. — Finanzamt Leverkusen przeciwko Verigen Transplantation Service International AG

(Sprawa C-156/09)

(2009/C 180/43)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Leverkusen

Strona pozwana: Verigen Transplantation Service International AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 28b pkt F akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG [1] z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych należy rozumieć w ten sposób, że

   a) pobrany od człowieka materiał chrząstkowy („biopsja"), który został przekazany przedsiębiorcy w celu pomnożenia liczby komórek, a następnie zwrócony zainteresowanemu pacjentowi w drodze przeszczepu, stanowi „rzecz ruchomą" w rozumieniu tego przepisu,

   b) oddzielanie komórek chrząstek stawowych z materiału chrząstkowego, a następnie pomnażanie liczby komórek stanowi „prace" dotyczące rzeczy ruchomych w rozumieniu tego przepisu,

   c) usługę uznaje się za wykonaną na rzecz klienta „posiadającego numer identyfikacyjny do celów podatku od wartości dodanej", gdy numer ten został umieszczony na fakturze dostawcy usługi bez wyraźnego, pisemnego porozumienia dotyczącego jego wykorzystania?

2) W przypadku udzielenia na powyższe pytania odpowiedzi przeczącej:

3) Czy art. 13 pkt A ust. 1 lit. c) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych należy rozumieć w ten sposób, że oddzielanie komórek chrząstek stawowych z materiału chrząstkowego, a następnie pomnażanie liczby komórek stanowi „świadczenie opieki medycznej przy wykonywaniu zawodów medycznych", jeżeli komórki uzyskane z pomnożenia komórek na powrót zostaną wszczepione dawcy?

[1] Dz.U. L 145, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-157/09)

(2009/C 180/44)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 kwietnia 1999 r. zawierającej ustawowe uregulowanie zawodu notariusza Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w szczególności art. 43 i 45 WE;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi po pierwsze, że wymóg obywatelstwa ograniczający dostęp do zawodu i wykonywanie zawodu notariusza stanowi nieproporcjonalne ograniczenie gwarantowanej przez art. 43 WE swobody przedsiębiorczości notariuszy, mających obywatelstwo innego państwa członkowskiego. Artykuł 45 WE przewiduje co prawda zwolnienie od zasad dotyczących swobody przedsiębiorczości, jednakże tylko w odniesieniu do działalności, która jest bezpośrednio i w szczególny sposób związana z wykonywaniem władzy publicznej. Komisja jest zdania, że funkcja wykonywana przez notariusza zgodnie z prawem niderlandzkim stanowi tylko w bardzo ograniczonym zakresie wykonywanie władzy publicznej, tak że w świetle istniejącego orzecznictwa dotyczącego art. 45 WE okoliczność ta nie może stanowić uzasadnienia ograniczenia.

Po drugie Komisja podnosi, że wymóg obywatelstwa w żadnym wypadku nie jest w świetle art. 43 WE stosowny dla zagwarantowania poziomu kwalifikacji zawodowych, gwarantującego ochronę konsumenta. Istnieje inny sposób zagwarantowania wymaganego od notariuszy wysokiego poziomu kwalifikacji zawodowych, mający mniejszy wpływ na swobodę przepływu; mianowicie możliwość ustanowienia przez przyjmujące państwo członkowskie wymogu w postaci jednego ze środków wyrównawczych, jakie przewiduje art. 4 dyrektywy 89/48/EWG ([1]).

([1]) Dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-158/09)

(2009/C 180/45)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: I. Martinez del Peral Cagigal i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/88/WE ([1]) w odniesieniu do pracowników mundurowych administracji publicznej, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE i art. 18 lit. a) dyrektywy 93/104/WE ([2]), utrzymanego w mocy na podstawie art. 27 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE, który należy czytać w związku z załącznikiem I część B tej dyrektywy.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Celem dyrektywy 2003/88/WE jest ustalenie minimalnych wymagań w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w odniesieniu do organizacji czasu pracy. Jako dyrektywa kodyfikująca zastąpiła ona dyrektywę 93/104/WE bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich w zakresie terminów transpozycji.

Środki transpozycji dyrektywy 2003/88/WE przekazane Komisji przez władze hiszpańskie nie zawierają przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy w odniesieniu do pracowników mundurowych administracji publicznej.

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE stanowi, że stosuje się ona do wszystkich sektorów działalności, zarówno publicznego, jak i prywatnego, w rozumieniu art. 2 dyrektywy 89/391/EWG ([3]), zawierającej pewne wyjątki w odniesieniu do specyficznej działalności publicznej i społecznej, takiej jak siły zbrojne czy policja, lub też w odniesieniu do określonych dziedzin działalności w zakresie usług związanych z ochroną cywilną. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału kryterium użyte przez prawodawcę w celu określenia zakresu zastosowania dyrektywy 89/391/EWG nie opiera się na przynależności pracowników do poszczególnych sektorów działalności wymienionych w art. 2 dyrektywy rozpatrywanych jako całość, lecz wyłącznie na specyficznym charakterze szczególnych zadań wykonywanych przez pracowników w tych sektorach.

W konsekwencji skarżąca uważa, że bez najmniejszych wątpliwości dyrektywa 2003/88/WE stosuje się do pracowników mundurowych administracji publicznej, w tym do Guardia Civil, a zatem brak ustanowienia środków transpozycji w tym sektorze stanowi naruszenie tej dyrektywy.

([1]) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s.9)

([2]) Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. C 106 z 30.04.2004)

([3]) Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183, s.1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bourges (Francja) w dniu 8 maja 2009 r. — LIDL SNC przeciwko Vierzon Distribution SA

(Sprawa C-159/09)

(2009/C 180/46)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Bourges

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: LIDL SNC

Strona pozwana: Vierzon Distribution SA

Pytania prejudycjalne

Czy art. 3a dyrektywy 84/450 [1], zmienionej dyrektywą 97/55 [2], powinien być interpretowany w te sposób, że nie jest dopuszczalne dokonywanie reklamy porównawczej przez porównanie cen towarów zaspokajających te same potrzeby lub mających ten sam cel, to znaczy charakteryzujących się wystarczającym stopniem zamienności, jedynie z tego powodu, że jeśli chodzi o produkty spożywcze, zdatność do spożycia każdego z nich, a w każdym razie przyjemność ich konsumowania, różni się zasadniczo w zależności od warunków i miejsc ich wytworzenia, w zależności od użytych składników i doświadczenia producenta?

[1] Dyrektywa Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd (Dz.U. L 250, s.17)

[2] Dyrektywa 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r. zmieniająca dyrektywę 84/450/EWG dotyczącą reklamy wprowadzającej w błąd w celu włączenia do niej reklamy porównawczej (Dz.U. L 290, s. 18)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 8 maja 2009 r. — Repertoire Culinaire Ltd przeciwko Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-163/09)

(2009/C 180/47)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

First-tier Tribunal (Tax) (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Repertoire Culinaire Ltd

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

1) Czy wino do gotowania i porto do gotowania podlegają podatkowi akcyzowemu na podstawie dyrektywy 92/83/EWG [1] w państwie członkowskim przywozu na tej podstawie, że wchodzą w zakres definicji „alkoholu etylowego" z art. 20 tiret pierwsze dyrektywy 92/83?

2) Czy ograniczenie zwolnienia wina do gotowania, porto do gotowania i koniaku do gotowania do przypadków, gdy są one używane jako składnik i ograniczenie możliwości składania wniosku o zwolnienie do osób, które wykorzystują napoje alkoholowe jako składniki produktów i/lub do osób prowadzących sprzedaż hurtową takich produktów i/lub osób, które produkują lub wytwarzają takie produkty dla celów sprzedaży hurtowej oraz poddanie tego zwolnienia dodatkowym warunkom — aby wniosek został złożony w terminie czterech miesięcy od dnia zapłaty podatku i aby kwota zwrotu była wyższa lub równa 250 GBP — jest zgodne z obowiązkiem państwa członkowskiego wprowadzenia w życie zwolnienia przewidzianego w art. 27 ust. 1 lit. f) dyrektywy 92/83, w związku z art. 27 ust. 6 WE i/lub z art. 28 WE i/lub ze skutkiem bezpośrednim tych obowiązków i/lub z zasadami równości traktowania i proporcjonalności?

3) Czy wino do gotowania i porto do gotowania, jeśli podlegają opodatkowaniu zgodnie z art. 20 tiret pierwszym dyrektywy 92/83 i/lub koniak do gotowania będące przedmiotem niniejszego odwołania, powinny być traktowane jako zwolnione z podatku akcyzowego w chwili wytworzenia zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. f) czy też art. 27 ust. 1 lit. e) dyrektywy 92/83?

4) W świetle art. 10 WE i 28 WE, jakie, i czy w ogóle, znaczenie dla zobowiązań państwa członkowskiego wynikających z art. 20 i 27 ust. 1 lit. f) albo art. 27 ust. 1 lit. e) dyrektywy 92/83, ma okoliczność, że wino do gotowania, porto do gotowania i koniak do gotowania zostały zwolnione przez państwo członkowskie wytworzenia z systemu przepływu wyrobów akcyzowych zgodnie z dyrektywą 92/12 i dopuszczone do swobodnego przepływu na terytorium Unii Europejskiej?

[1] Dyrektywa Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. Dz 316, s.21).

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-164/09)

(2009/C 180/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: C. Zadra i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że jako że region Veneto ustanowił i stosuje przepisy dotyczące zgody na odstąpienia od systemu ochrony dzikiego ptactwa, naruszające warunki określone w art. 9 dyrektywy 79/409/EWG ([1]), Republika Włoska uchybiła zobowiązaniem, które na niej ciążą na mocy art. 9 dyrektywy 79/409.

— obciążenie Republice Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, ze przepisy ustanowione przez region Veneto nie są zgodne z przepisami art. 9 dyrektywy 79/409.

Ustawa nr 13 z 2005 r., obowiązująca w momencie upływu terminu określonego w uzasadnionej opinii, nie odpowiada wymogom art. 9 dyrektywy w zakresie w jakim:

— określa ona w sposób ogólny i abstrakcyjny, nie określając żadnych ram czasowych gatunki i ilości zwierząt będące przedmiotem odstąpienia;

— przewiduje w sposób nie wprowadzający żadnego rozróżnienia, odstąpienie dotyczące konkretnych gatunków ptactwa, odwołując się w sposób ogólny to wszystkich przypadków wymienionych w art. 9 lit. a) i c) oraz bez wskazania właściwego w tym zakresie uzasadnienia;

— nie określa żadnych sposobów kontroli dostępności innych zadawalających rozwiązań, ani też nie stanowi, że indywidualne odstąpienia winny bezwzględnie określać warunki ryzyka oraz okoliczności czasu i miejsca, w przypadku których takie odstępstwa mogą być przyznane;

— pozwala na wyłączenie małych ilości ptactwa bez odpowiedniej podstawy naukowej.

Komisja twierdzi, że przepisy wydane po upływie terminu określonego w uzasadnionej opinii nie tylko nie usuwają uchybień stwierdzonych, ale również je powielają. Zarzut ten dotyczy w szczególności dekretu prezydenta rady regionu nr 140 z dnia 20 czerwca 2006 r., dekretu prezydenta rady regionu nr 230 z dnia 18 października 2006 r., ustawy regionalnej nr 24 z dnia 16 sierpnia 2007 r., dekretu prezydenta rady regionu nr 167 z dnia 4 września 2007 r. a także ustawy regionalnej nr 13 z dnia 14 sierpnia 2008 r.

([1]) Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen sad Sofia — grad (Bułgaria) w dniu 14 maja 2009 r. — Georgi Iwanow Elchinow przeciwko przeciwko Nacjonalna zdrawnoosiguritelna kasa

(Sprawa C-173/09)

(2009/C 180/49)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen sad Sofia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Georgi Iwanow Elchinow

Strona pozwana: Nacjonalna zdrawnoosiguritelna kasa

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 22 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. ([1]) należy interpretować w ten sposób, że jeśli konkretne leczenie, dla którego złożono wniosek o wydanie formularza E 112 nie może zostać przeprowadzone w bułgarskiej jednostce służbie zdrowia, to należy przyjąć, że to leczenie nie jest finansowane z budżetu krajowej kasy chorych lub ministerstwa zdrowia i odwrotnie, jeśli to leczenie jest finansowane z budżetu krajowej kasy chorych lub ministerstwa zdrowia, to należy przyjąć, że może ono zostać przeprowadzone w bułgarskiej jednostce służby zdrowia?

2) Czy sformułowanie „nie może uzyskać leczenia w państwie członkowskim, w którym zamieszkuje" zawarte w art. 22 ust. 2 akapit 2 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono przypadki, w których leczenie przeprowadzane na terenie państwa członkowskiego, w którym zamieszkuje ubezpieczony, jest pod kątem rodzaju leczenia znacznie mniej skuteczne i bardziej radykalne od leczenia przeprowadzanego w innym państwie członkowskim, czy też obejmuje ono jedynie te przypadki, w których zainteresowany nie może uzyskać leczenia we właściwym czasie?

3) Uwzględniając zasadę autonomii procesowej: czy sąd krajowy jest zobowiązany do uwzględnienia wiążących wskazówek udzielonych mu przez wyższą instancję sądową w ramach uchylenia wydanego przez niego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdy istnieją podstawy, by przyjąć, że te wskazówki są sprzeczne z prawem wspólnotowym?

4) Jeżeli dane leczenie nie może zostać przeprowadzone na terenie państwa członkowskiego, w którym ubezpieczony ma miejsce zamieszkania, czy aby to państwo członkowskie miało obowiązek wydania zgody na leczenie w innym państwie członkowskim zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. c rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 wystarczające jest, że dany rodzaj leczenia jest ujęty w ramach świadczeń przewidzianych w regulacji prawnej państwa członkowskiego zamieszkania, również wówczas, gdy regulacja ta nie określa w sposób wyraźny konkretnej metody leczenia?

5) Czy art. 49 WE i art. 22 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym, zgodnie z którym osoby objęte ubezpieczeniem obowiązkowym mają jedynie wówczas prawo do częściowego lub pełnego uzyskania wartości wydatków na opiekę medyczną zagranicą, jeżeli uzyskali w tym celu uprzednią zgodę?

6) Czy sąd powinien zobowiązać właściwy organ państwa, w którym zainteresowany posiada ubezpieczenie zdrowotne, do wydania dokumentu upoważniającego do leczenia zagranicą (formularz E 112), gdy odmowę wydania takiego dokumentu uważa za bezprawną, jeśli wniosek o wydanie dokumentu został złożony przed przeprowadzeniem leczenia zagranicą, a w chwili wydania orzeczenia sądowego leczenie zostało zakończone?

7) Jeżeli na poprzednie pytanie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca i sąd uważa odmowę wydania zgody na leczenie zagranicą za bezprawną, w jaki sposób należy dokonać zwrotu wydatków ubezpieczonego za jego leczenie:

   a) bezpośrednio przez państwo, w którym jest on ubezpieczony czy przez państwo, w którym nastąpiło leczenie, po przedłożeniu zgody na leczenie zagranicą?;

   b) jaki jest zakres zwrotu, jeżeli zakres świadczeń przewidzianych w przepisach państwa członkowskiego zamieszkania różni się od zakresu świadczeń przewidzianych w państwie członkowskim, w którym przeprowadzane jest leczenie, przy uwzględnieniu art. 49 WE, na mocy którego zakazane są ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług?

(1) Rozporządzenie Rady (EWG) NR 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) w wersji zmienionej i zaktualizowanej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997 L 28, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2009 r. — Wielkie Księstwo Luksemburga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-176/09)

(2009/C 180/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz, pełnomocnik i adwokat P. Kinsch)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— tytułem żądania głównego — stwierdzenie nieważności wyrażenia „oraz do portu lotniczego o największym ruchu pasażerskim w każdym państwie członkowskim" zawartego w art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/12/WE z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych (1);

— tytułem żądania ewentualnego — stwierdzenie nieważności dyrektywy w całości;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi dwa zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca wskazuje na naruszenie zasady niedyskryminacji polegające na tym, że port lotniczy taki jak Luksemburg-Findel został poddany, w wyniku rozszerzenia zakresu stosowania dyrektywy 2009/12/WE na porty lotnicze „o największym ruchu pasażerskim w każdym państwie członkowskim", zobowiązaniom administracyjnym i finansowym, którym nie zostały poddane inne porty lotnicze znajdujące się w porównywalnej sytuacji, przy czym brak jest obiektywnego uzasadnienia takiej różnicy w traktowaniu. W tym względzie Wielkie Księstwo Luksemburga zwraca w szczególności uwagę na sytuację portów lotniczych Hahn i Charleroi, obsługujących pasażerów z tego samego obszaru geograficznego co port lotniczy Fidel i odprawiających większą ich liczbę niż ten port lotniczy, a które nie zostały poddane takim samym zobowiązaniom. Istnienie granic między tymi trzema portami lotniczymi nie może zdaniem strony skarżącej w żadnym razie uzasadniać zróżnicowanego ich traktowania.

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca stwierdza ponadto, że sporny przepis nie jest zgodny z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Po pierwsze bowiem, interwencja na poziomie europejskim nie była konieczna do uregulowania sytuacji, która mogła była być skutecznie regulowana na poziomie krajowym tak długo, dopóki próg 5 mln pasażerów nie zostałby przekroczony. Po drugie, stosowanie dyrektywy skutkowałoby wprowadzeniem dodatkowych procedur i kosztów nieuzasadnionych dla portu lotniczego takiego jak

Fidel, którego jedyna specyfika polega na tym, że jest portem lotniczym o największym ruchu pasażerskim w danym państwie członkowskim, przy czym czynnik ten pozostaje bez rzeczywistego znaczenia w świetle celów dyrektywy.

(1) Dz.U. L 70, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 15 maja 2009 r. — Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-177/09)

(2009/C 180/51)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État (Belgique)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1.5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (1) winien być interpretowany w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akty ustawodawcze — takie jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — które ograniczają się do stwierdzenia istnienia „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego", przemawiających za wydaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie środowiskowe oraz poszczególne pozwolenia dotyczące czynności i robót wymienionych w akcie ustawodawczym i które „zatwierdzają" pozwolenia, w przypadku których stwierdzone jest istnienie „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego"?

2) a) Czy art. 1, 5, 6, 7, 8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE (2) oraz dyrektywą 2003/35/WE (3) Parlamentu Europejskiego i Rady wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego wpływu na środowisko naturalne było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaskarżalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?

b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. (4) należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

(1) Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).

(2) Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).

(3) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).

(4) Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 15 maja 2009 r. — Action et défense de l'environnement de la Vallée de la Senne et de ses affluents ASBL (ADESA), Réserves naturelles RNOB ASBL, Stéphane Banneux, Zénon Darquenne przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-178/09)

(2009/C 180/52)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État (Belgique)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Action et défense de l'environnement de la Vallée de la Senne et de ses affluents ASBL (ADESA), Réserves naturelles RNOB ASBL, Stéphane Banneux, Zénon Darquenne

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1.5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne [1] winien być interpretowany w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akty ustawodawcze — takie jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — które ograniczają się do stwierdzenia istnienia „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego", przemawiających za wydaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie środowiskowe oraz poszczególne pozwolenia dotyczące czynności i robót wymienionych w akcie ustawodawczym i które „zatwierdzają" pozwolenia, w przypadku których stwierdzone jest istnienie „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego"?

2) a) Czy art. 1, 5, 6, 7, 8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE [2] oraz dyrektywą 2003/35/WE [3] Parlamentu Europejskiego i Rady wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego wpływu na środowisko naturalne było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaskarżalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?

b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. [4] należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

---

[1] Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).

[2] Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).

[3] Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).

[4] Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 15 maja 2009 r. — Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Les amis de la Forêt de Soignes ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Alix Walsh przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-179/09)

(2009/C 180/53)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Les amis de la Forêt de Soignes ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Alix Walsh

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1 ust. 5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne [1] należy interpretować w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akt ustawodawczy — taki jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — który ogranicza się do stwierdzenia, iż „zostały wykazane nadrzędne względy interesu ogólnego" w celu przyznania pozwoleń na zabudowę i zagospodarowanie terenu, pozwoleń środowiskowe oraz poszczególnych pozwoleń dotyczących czynności i robót wymienionych w nim wymienionych i który „zatwierdza" pozwolenia, w przypadku których stwierdza się, że „zostały wykazane nadrzędne względy interesu ogólnego"?

   a) Czy art. 1, 5–8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE [2] oraz dyrektywą 2003/35/WE [3] Parlamentu Europejskiego i Rady wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego oddziaływania na środowisko, było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaskarżalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?

   b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. [4] należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich oddziaływania na środowisko naturalne?

   c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającej zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich oddziaływania na środowisko?

---

[1] Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).

[2] Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).

[3] Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).

[4] Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-185/09)

(2009/C 180/54)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Jonsson i L. Balta, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE [1], a w każdym razie nie informując Komisji o ustanowieniu takich przepisów, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 15 ust. 1 tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy upłynął w dniu 15 września 2007 r.

([1]) Dz.U. L 105, s 54.

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-186/09)

(2009/C 180/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. van Beek, P. Van den Wyngaert, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/113/WE ([1]) z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług, lub, w każdym razie, nie powiadamiając o nich Komisji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji tej dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 21 grudnia 2007 r.

([1]) Dz.U. L 373, s. 37.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-189/09)

(2009/C 180/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Balta i B. Schöfer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE ([1]), a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął 15 września 2007 r. W chwili złożenia niniejszej skargi strona pozwana nie ustanowiła środków koniecznych do transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

([1]) Dz.U. L 105, s. 54.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-190/09)

(2009/C 180/57)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: I. Chatzigiannis, A. Margelis)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że zakazując dystrybucji i sprzedaży biopaliw produkowanych z roślin zmodyfikowanych genetycznie oraz przyjmując przepis zawarty w art. 6 ustawy nr 66(I) z 2005 r. bez uprzedniego zgłoszenia Komisji Europejskiej, Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy art. 28 WE i art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE [1];

— obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Cypryjska ustawa nr 66(I) z 2005 r. „mająca wspierać użycie w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych" dokonuje transpozycji do prawa cypryjskiego dyrektywy 2003/30/WE „mającej wspierać użycie w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych". Jednakże sekcja 6 tej ustawy zawiera przepis, na mocy którego dystrybucja i sprzedaż biopaliw produkowanych z roślin zmodyfikowanych genetycznie są zakazane.

Uprawa zatwierdzonych odmian roślin zmodyfikowanych genetycznie jest dopuszczona w Unii Europejskiej na podstawie dyrektywy 2001/18/WE i rozporządzenia (WE) nr 1829/2003. Jednakże przetworzone biopaliwa wyprodukowane z roślin zmodyfikowanych genetycznie nie są objęte zakresem zastosowania tych aktów prawnych i w rezultacie, należy zbadać zgodność przepisu z art. 28–30 WE.

W odniesieniu do naruszenia art. 28–30 WE, Komisja uważa, po pierwsze, że cypryjski zakaz nie jest konieczny dla ochrony interesu ogólnego, niezależnie od jego charakteru i, po drugie, że przepisy krajowe, które zakazują produktu w sposób bezwzględny są niezgodne z zasadą proporcjonalności.

Jeśli chodzi o naruszenie dyrektywy 98/34/WE, Komisja twierdzi, że sekcja 6 ustawy nr 66(I) z 2005 r. stanowi przepisy techniczne w rozumieniu jej art. 1, które nie są objęte wyjątkiem ustanowionym w art. 10 ust. 1 tiret pierwsze tej dyrektywy. W rezultacie, władze cypryjskie były zobowiązane zgłosić Komisji wskazany przepis. Ponieważ przyjęły one przepis bez uprzedniego zgłoszenia, uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE.

[1] Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-192/09)

(2009/C 180/58)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Balta i H. te Winkel, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawodawczych wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE [1] Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE [2], a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych środkach, Niderlandy uchybiły obowiązkom ciążącym na nich na mocy art. 15 tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 15 września 2007 r.

[1] Dz.U. L 105, s. 54.
[2] Dz.U. L 201, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 8 czerwca 2009 r. — Volvo Car Germany GmbH przeciwko Autohof Weidensdorf GmbH

(Sprawa C-203/09)

(2009/C 180/59)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Volvo Car Germany GmbH

Strona pozwana: Autohof Weidensdorf GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 18 lit. a) dyrektywy 86/653/EWG Rady z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym świadczenie wyrównawcze dla przedstawiciela handlowego nie jest płacone również w przypadku zwyczajnego wypowiedzenia umowy przez zleceniodawcę, gdy w momencie zwyczajnego wypowiedzenia umowy wprawdzie występował ważny powód do natychmiastowego wypowiedzenia umowy ze względu na zawinione zachowanie przedstawiciela handlowego, jednakże nie był on przyczyną wypowiedzenia?

2. Jeżeli takie uregulowanie jest zgodne z dyrektywą:

Czy art. 18 lit. a) dyrektywy sprzeciwia się stosowaniu w drodze analogii uregulowania krajowego dotyczącego wyłączenia prawa do świadczenia wyrównawczego do przypadku, gdy ważny powód do natychmiastowego rozwiązania umowy ze względu na zawinione zachowanie przedstawiciela handlowego wystąpił dopiero po dokonaniu zwyczajnego wypowiedzenia i zleceniodawca dowiedział się o nim dopiero po rozwiązaniu umowy, w związku z czym nie mógł dokonać innego, natychmiastowego wypowiedzenia umowy opartego na zawinionym zachowaniu przedstawiciela handlowego?

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-206/09)

(2009/C 180/60)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. L. Pignataro, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Dyrektywa Komisji 2007/68/WE [1] z dnia 27 listopada 2007 r. zmieniającej załącznik IIIa do dyrektywy 2000/13/WE [2] Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do niektórych składników żywności, a w każdym razie nie przekazując ich do wiadomości Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2007/68/WE upłynął w dniu 31 maja 2008 r.

[1] DZ.U. L 310, s. 11
[2] Dz.U. L 109, s. 29

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-212/09)

(2009/C 180/61)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel(-e): G. Braun, M. Teles Romão i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Orzeczenie, że poprzez utrzymanie specjalnych uprawnień Państwa i innych podmiotów prawa publicznego lub portugalskiego sektora publicznego w GALP Energia, SGPS S.A. Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym a niej na mocy art. 56 WE i 43 WE;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z portugalskimi przepisami Państwo posiada w GALP uprzywilejowane akcje przyznające szczególne uprawnienia. Państwo ma prawo wyznaczać prezesa zarządu. W zakresie spraw należących do jego kompetencji, uchwały spółki muszą być zatwierdzone przez niego.

Jakakolwiek uchwała o zmianie umowy spółki, jakakolwiek uchwała zezwalająca na zawarcie umów dotyczących grupy lub spółek zależnych lub która mogłaby w jakikolwiek sposób zagrażać zaopatrzeniu kraju w ropę, benzynę lub produkty pochodne wymaga zgody Państwa.

Komisja twierdzi, że zarówno prawo państwa do wyznaczania członka zarządu posiadającego uprawnienie do zatwierdzania uchwał, jak i prawo veta Państwa w przypadku *significant corporate actions* ograniczają w poważny sposób inwestycje bezpośrednie i inwestycje portfelowe.

Wyżej wymienione szczególne uprawnienia państwa są środkami państwowymi, jako że uprzywilejowane akcje nie wynikają ze zwykłego zastosowania prawa spółek.

Wtórne prawo wspólnotowe nie uzasadnia szczególnych uprawnień państwa w spółkach sprzedaży detalicznej oleju i produktów ropopochodnych. GALP nie ponosi żadnej odpowiedzialności za zagwarantowanie zapewnienia zaopatrzenia. Zamiarem Państwa było uczynienie z GALP spółki z centrum zarządzania w Portugalii. W każdym razie państwo portugalskie nie przestrzega zasady proporcjonalności, ponieważ sporne przepisy nie są odpowiednie do zagwarantowania zamierzonych celów i wychodzą poza to, co jest konieczne dla ich osiągnięcia.

Postanowienie prezesa siódmej izby Trybunału z dnia 6 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-496/07) [1]

(2009/C 180/62)

Język postępowania: czeski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

---

[1] Dz.U. C 37 z 9.02.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 24 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-106/08) [1]

(2009/C 180/63)

Język postępowania: grecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

---

[1] Dz.U. C 128 z 24.05.2008

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Stichting Greenpeace Nederland (C-359/08 do C-361/08), Stichting ter Voorkoming Misbruik Genetische Manipulatie „VoMiGen" (C-360/08) przeciwko Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, przy udziale: Pioneer Hi-Bred Northern Europe Sales Division GmbH

(Sprawy połączone C-359/08 do 361/08) [1]

(2009/C 180/64)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

---

[1] Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-524/08) [1]

(2009/C 180/65)

Język postępowania: portugalski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

---

[1] Dz.U. C 19 z 24.1.2009.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Otoman przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-318/01) ([1])

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami — Zamrożenie funduszy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zmiana żądań — Prawa podstawowe — Prawo do poszanowania własności, prawo do bycia wysłuchanym i prawo do skutecznej kontroli sądowej)

(2009/C 180/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Omar Mohammed Othman (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo J. Walsh, barrister, F. Lindsley i S. Woodhouse, solicitors, nastepnie S. Cox, barrister iH. Miller, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo M. Vitsentzatos i M. Bishop, nastepnie M. Bishop i E. Finnegan, pełnomocnicy); I Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo A. van Solinge i C. Brown, następnie E. Paasivirta i P. Aalto, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo J. Collins, następnie C. Gibbs, następnie E. O'Neill i w końcu I. Rao, pełnomocnicy, początkowo wspierani przez S. Moore, następnie M. Hoskinsa, barristers)

Przedmiot sprawy

Początkowo wniosek o stwierdzenie nieważności po pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 467/2001 z dnia 6 marca 2001 r. zakazującego wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniającego zakaz lotów i rozszerzającego zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 337/2000 (Dz.U. L 67, s. 1) i po drugie rozporządzenia Komisji (WE) nr 2062/2001 z dnia 19 października 2001 r. zmieniającego po raz trzeci rozporządzenie nr 467/2001 (Dz.U. L 277, s. 25), a następnie wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 (Dz.U. L 139, s. 9), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja wyroku

1) *Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 467/2001 z dnia 6 marca 2001 r. zakazującego wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniającego zakaz lotów i rozszerzającego zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 337/2000 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 2062/2001 z dnia 19 października 2001 r. zmieniającego po raz trzeci rozporządzenie nr 467/2001.*

2) *Stwierdzona zostaje nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylającego rozporządzenie Rady nr 467/2001 w zakresie dotyczącym Omara Mohammeda Othmana.*

3) *Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez O.M. Othmana, a także dokona zwrotu kwot wypłaconych z kasy Sądu tytułem pomocy w zakresie kosztów postępowania.*

4) *Komisja Wspólnot Europejskich oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ponoszą własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 68 z 16.3.2002.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Confservizi przeciwko Komisji

(Sprawa T-292/02) ([1])

(Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie niektórym przedsiębiorstwom użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Związek przedsiębiorstw — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2009/C 180/67)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Confederazione Nazionale dei Servizi (Confservizi) (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: C. Tessarolo, A. Vianello, S. Gobbato i F. Spitaleri, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: V. Di Bucci, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Associazione Nazionale fra gli Industriali degli Acquedotti — Anfida (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: P. Alberti, adwokat)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 decyzji Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

2) *Confederazione Nazionale di Servizi (Confservizi) zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.*

3) *Associazione Nazionale fra gli Industriali degli Acquedotti — Anfida pokrywa własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 274 z 9.11.2002.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — ACEA przeciwko Komisji

(Sprawa T-297/02) ([1])

(Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie niektórym przedsiębiorstwom użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Pomoc istniejąca lub nowa pomoc — Artykuł 87 ust. 3 lit. c) WE)

(2009/C 180/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ACEA SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: A. Giardina, L. Radicati di Brozolo i V. Puca, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: V. Di Bucci, pełnomocnik)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: ACSM Como SpA (Côme, Włochy) (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo i M. Merola, adwokaci); AEM — Azienda Energetica Metropolitana Torino SpA (Turyn, Włochy) (przedstawiciele: M. Merola i L. Radicati di Brozolo, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 decyzji Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy pożyczek udzielonych przez Cassa Depositi e Prestiti.*

2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona jako bezzasadna.*

3) *ACEA SpA zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.*

4) *ACSM Como SpA i AEM — Azienda Energetica Metropolitana Torino SpA pokrywają własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — AMGA przeciwko Komisji

(Sprawa T-300/02) ([1])

(Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie niektórym przedsiębiorstwom użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2009/C 180/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA) (Genua, Włochy) (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo i M. Merola, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: V. Di Bucci, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę skarżącą: ASM Brescia SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: G. Caia, V. Salvadori, N. Pisani i F. Capelli, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 decyzji Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

2) *Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA) zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.*

3) *ASM Brescia SpA pokrywa własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — AEM przeciwko Komisji

(Sprawa T-301/02) ([1])

(Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie na rzecz niektórych przedsiębiorstw użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Pomoc istniejąca lub nowa pomoc — Artykuł 87 ust. 3 lit. c) WE)

(2009/C 180/70)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: AEM SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: A. Giardina, C. Croff, A. Santa Maria i G. Pizzonia, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: V. Di Bucci, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę skarżącą: ASM Brescia SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: G. Caia, V. Salvadori, N. Pisani i F. Capelli, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 decyzji Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *AEM SpA zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.*

3) *ASM Brescia SpA pokrywa swe własne koszty.*

([1]) Dz.U. C 289 z 23.11.2002

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Acegas przeciwko Komisji

(Sprawa T-309/02) ([1])

(Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie na rzecz niektórych przedsiębiorstw użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2009/C 180/71)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Acegas-APS SpA, dawniej Acqua, Elettricità, Gas e servizi SpA (Acegas) (Triest, Włochy) (przedstawiciele: F. Devescovi, F. Ferletic, L. Daniele, F. Spitaleri i S Gobbato, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: V. Di Bucci, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 decyzji Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

2) *Acegas-APS SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(1) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — ASM Brescia przeciwko Komisji

(Sprawa T-189/03) (1)

(Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie niektórym przedsiębiorstwom użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Artykuł 87 ust. 3 lit. c) WE — Artykuł 86 ust. 2 WE)

(2009/C 180/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ASM Brescia SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: F. Capelli, F. Vitale i M. Valcada, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: V. Di Bucci, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 decyzji Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *ASM Brescia SpA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.*

(1) Dz.U. C 184 z 2.8.2003.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 czerwca 2009 r. — Socratec przeciwko Komisji

(Sprawa T-269/03) (1)

(Konkurencja — Koncentracje — Rynek systemów telematyki drogowej — Ogłoszenie upadłości skarżącej w toku postępowania — Utrata interesu w działaniu — Umorzenie postępowania)

(2009/C 180/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Socratec — Satellite Navigation Consulting, Research & Technology GmbH (Ratyzbona) (przedstawiciele: M. Adolf i M. Lüken, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo S. Rating, następnie A. Whelan i K. Mojzesowicz, a ostatecznie K. Mojzesowicz i X. Lewis, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Qualcomm Wireless Business Solutions Europe BV (Waarle, Niderlandy) (przedstawiciele: G. Berrisch i D.W. Hull, solicitor)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Daimler AG, dawniej DaimlerChrysler AG (Stuttgart, Niemcy); Daimler Financial Services AG, dawniej DaimlerChrysler Services AG (Berlin, Niemcy); Deutsche Telekom AG (Bonn, Niemcy); Toll Collect GmbH (Berlin) (przedstawiciele: J. Schütze i A. von Graevenitz, adwokaci); oraz Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: początkowo C. D. Quassowski i S. Flockermann, a następnie M. Lumma, pełnomocnicy, wsppomagani przez U. Karpensteina i A. Rosenfelda, adwokatów)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/792/WE z dnia 30 kwietnia 2003 r. uznającej koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem oraz z porozumieniem EOG (sprawa COMP/M.2903 — Wspólne przedsiębiorstwo DaimlerChrysler/Deutsche Telekom) (Dz.U. L 300, s. 62).

Sentencja wyroku

1) *Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.*

2) *Socratec — Satellite Navigation Consulting, Research & Technology GmbH zostaje obciążona swymi własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez Komisję, Daimler AG, Daimler Financial Services AG, Deutsche Telekom AG i Toll Collect GmbH.*

3) *Qualcomm Wireless Business Solutions Europe BV ponosi swe własne koszty.*

4) *Republika Federalna Niemiec ponosi swe własne koszty.*

(1) Dz.U. C 251 z 18.10.2003.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 czerwca 2009 r. — Qualcomm przeciwko Komisji

(Sprawa T-48/04) (1)

(Konkurencja — Koncentracje — Rynek systemów telematyki drogowej — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem — Zobowiązania — Oczywisty błąd w ocenie — Nadużycie władzy — Obowiązek uzasadnienia)

(2009/C 180/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Qualcomm Wireless Business Solutions Europe BV (Waarle, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokat G. Berrisch i D. Hull, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo K. Mojzesowicz i A. Whelan, następnie K. Mojzesowicz i X. Lewis, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: początkowo C.D. Quassowski i S. Flockermann, następnie M. Lumma, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów U. Karpensteina i A. Rosenfelda); Deutsche Telekom AG (Bonn, Niemcy); Daimler AG, dawniej Daimler-Chrysler AG (Stuttgart, Niemcy); Daimler Financial Services AG, dawniej DaimlerChrysler Services AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Schütze i A. von Graevenitz)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2003/792/WE z dnia 30 kwietnia 2003 r. uznającej koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem oraz z porozumieniem EOG (sprawa COMP/M.2903 — Wspólne przedsiębiorstwo DaimlerChrysler/Deutsche Telekom) (Dz.U. L 300, s. 62).

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Qualcomm Wireless Business Solutions Europe BV zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.*

3) *Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.*

4) *Deutsche Telekom AG, Daimler AG i Daimler Financial Services AG pokrywają własne koszty.*

(1) Dz.U. C 94 z 17.4.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-222/04) (1)

(Pomoc państwa — System pomocy przyznanej przez władze włoskie niektórym przedsiębiorstwom użyteczności publicznej w formie zwolnień podatkowych i pożyczek o preferencyjnym oprocentowaniu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Pomoc istniejąca lub nowa pomoc — Artykuł 86 ust. 2 WE)

(2009/C 180/75)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: początkowo I. Braguglia, następnie R. Adam i I. Bruni, pełnomocnicy, wspierani przez M. Fiorillego, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: V. Di Bucci, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Republika Włoska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.*

(1) Dz.U. C 233 z 28.9.2002 (wcześniej sprawa C-290/02).

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2009 r. — Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-257/04) [1]

(Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Środki przejściowe przyjęte ze względu na przystąpienie nowych państw członkowskich — Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1972/2003 w sprawie środków dotyczących handlu produktami rolnymi — Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Zmiana przepisu rozporządzenia — Otwarcie na nowo możliwości zaskarżenia tego przepisu i wszystkich przepisów stanowiących z nim całość — Dopuszczalność w części — Proporcjonalność — Zasada niedyskryminacji — Uzasadnione oczekiwania — Uzasadnienie)

(2009/C 180/76)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: początkowo J. Pietras, następnie E. Ośniecka-Tamecka, T. Nowakowski, M. Dowgielewicz i B. Majczyna, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata M. Szpunara)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo A. Stobiecka-Kuik, L. Visaggio i T. van Rijn, następnie T. van Rijn, H. Tserepa-Lacombe i A. Szmytkowska, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 3 i art. 4 ust. 3 i ust. 5 tiret ósme rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 293, s. 3), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 230/2004 z dnia 10 lutego 2004 r. (Dz.U. L 39, s. 13) oraz rozporządzeniem Komisji nr 735/2004 z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 114, s. 13).

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Komisję.*

[1] Dz.U. C 251 z 9.10.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2009 r. — Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd przeciwko Radzie

(Sprawa T-498/04) [1]

(Dumping — Przywóz glifosatu pochodzącego z Chin — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach wolnej gospodarki rynkowej — Artykuł 2 ust. 7 lit. b i c) rozporządzenia (WE) nr 384/96)

(2009/C 180/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd (Jiande City, Chiny) (przedstawiciele: początkowo D. Horovitz, adwokat, i B. Hartnett, barrister, następnie D. Horovitz)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.P-Hix, pełnomocnik, wspierany przez G. Berrischa, adwokata)

Strona występująca w charakterze interwenienta po stronie skarżącej: Stowarzyszenie Użytkowników i Dystrybutorów Chemikaliów Rolniczych w Europie (Audace) (przedstawiciele: Flynn, QC, oraz D. Scannell, barrister)

Strona występująca w charakterze interwenienta po stronie pozwanej: Komisja Wspólnot Europejskich (reprezentanci: E. Righini oraz K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/2004 z dnia 24 września 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz glifosatu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 303, s. 1, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej

Sentencja wyroku

1) *Stwierdza się nieważność art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/2004 z dnia 24 września 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz glifosatu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w jakim dotyczy ono Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd.*

2) *Rada ponosi swoje własne koszty postępownaia a także koszty poniesione przez Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd oraz przez Stowarzyszenie Użytkowników i Dystrybutorów Chemikaliów Rolniczych w Europie (Audace).*

3) *Komisja ponosi swoje własne koszty postępowania.*

([1]) Dz.U. C 57 z 5.3.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 czerwca 2009 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-369/05) ([1])

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Pomoc na restrukturyzację i przekształcenia w sektorze wina — Pomoc w zakresie ulepszenia produkcji i handlu miodem — Pojęcie utraty przychodów poniesionej w ramach wykonywania planu — Artykuł 13, ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) 1493/1999 — Pojęcie interwencji mającej na celu ustabilizowanie rynków rolnych — Artykuł 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999)

(2009/C 180/78)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: F. Jimeno Fernández, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/555/WE z dnia 15 lipca 2005 r., wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 188, str. 36) w zakresie w jakim wyłącza ona wydatki poniesione przez Królestwo Hiszpanii w sektorze wina i miodu.

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 296 z 26.11.2005

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2009 r. — ArchiMEDES przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-396/05 i T-397/05) ([1])

(Klauzula arbitrażowa — Umowa dotycząca projektu renowacji kompleksu nieruchomości miejskich — Zwrot części zaliczek — Wniosek o zasądzenie od Komisji zapłaty salda — Żądanie wzajemne Komisji — Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja dotycząca zwrotu — Zawiadomienie o obciążeniu rachunku — Akty o charakterze umownym — Niedopuszczalność — Potrącenie wierzytelności)

(2009/C 180/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL (ArchiMEDES) (Ganges, France) (przedstawiciele: P.P. Van Gehuchten, J. Sambon, oraz P. Reyniers, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo K. Kańska oraz E. Manhaeve, następnie E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

— w sprawie T-396/05 po pierwsze stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE decyzji Komisji o ściągnięciu zaliczek przekazanych w ramach umowy wiążącej Komisję ze skarżącą, a po drugie stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o dokonaniu potrącenia wierzytelności względem skarżącej.

— w sprawie T-397/05 nakazanie Komisji na podstawie art. 238, z tytułu odpowiedzialności umownej zapłaty salda subwencji przewidzianej w tej samej umowie.

Sentencja wyroku

1) *W sprawie T-396/05 skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy zawiadomienia nr 3240705638 o obciążeniu rachunku i decyzji o ściągnięciu należności, o której mowa w piśmie Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 30 sierpnia 2005 r.*

2) *W sprawie T-396/05 postępowanie dotyczące wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, zawartej w piśmie z dnia 5 października 2005 r., w sprawie potrącenia względem Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL (ArchiMEDES) ich wzajemnych wierzytelności, zostaje umorzone.*

3) *W sprawie T-397/05 skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*

4) *W sprawie T-397/05 ArchiMEDES zostaje zobowiązana do wypłaty na rzecz Komisji kwoty 148 256,86 EUR, powiększonej o odsetki za zwłokę w wysokości określonej przez prawo francuskie, które nie mogą jednak przekraczać 5,5 % w stosunku rocznym, do chwili całkowitego uregulowania długu.*

5) *W sprawie T-396/05 ArchiMEDES pokryje, oprócz własnych kosztów, połowę kosztów poniesionych przez Komisję, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego w sprawie T-396/05 R.*

6) *W sprawie T-397/05 ArchiMEDES zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego w sprawie T-397/05 R.*

([1]) Dz.U. C 74 z 25.3.2006

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2009 r. — Vivartia przeciwko OHIM — Kraft Foods Schweiz (milko ΔΕΛΤΑ)

(Sprawa T-204/06) ([1])

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego milko ΔΕΛΤΑ — Wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy MILKA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009])

(2009/C 180/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vivartia ABEE Proïonton Diatrofis kai Ypiresion Estiasis, dawniej Delta Protypos Viomichania Galaktos AE (Tavros, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci P.P. Kanellopoulos i V. Kanellopoulos)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Kraft Foods Schweiz Holding AG (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci T. de Haan i P. Péters)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 8 czerwca 2006 r. (sprawa R 540/2005-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Kraft Foods Schweiz Holding AG i Delta Protypos Viomichania Galaktos AE.

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Vivartia ABEE Proïonton Diatrofis kai Ypiresion Estiasis zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 224 z 16.9.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Grecja przeciwko Komisji

(Sprawa T-33/07) ([1])

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Oliwa z oliwek, bawełna, rodzynki i owoce cytrusowe — Nieprzestrzeganie terminów płatności — Termin 24 miesięcy — Oszacowanie wydatków podlegających wyłączeniu — Kluczowe kontrole — Zasada proporcjonalności — Zasada ne bis in idem — Ekstrapolacja ustaleń dotyczących uchybień)

(2009/C 180/81)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias i G. Kanellopoulos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Tserepa-Lacombe, F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy, wspierani przez N. Korogiannakis, avocat)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2006/932/WE z dnia 14 grudnia 2006 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 355, s. 96) w zakresie w jakim dotyczy ona niektórych wydatków poniesionych przez Republikę Grecką w sektorach oliwy z oliwek, bawełny, rodzynek, owoców cytrusowych i kontroli finansowej.

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz. U. C 82 z 14.4.2007.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2009 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji

(Sprawa T-50/07) [1]

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Rośliny uprawne — Pszenica twarda — Termin 24 miesięcy — Pierwsze powiadomienie, o którym mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1663/95 — Kontrole na miejscu — Teledetekcja — Skuteczność kontroli — Wyniki weryfikacji — Podjęcie środków naprawczych przez dane państwo członkowskie — Istnienie szkody finansowej dla EFOGR)

(2009/C 180/82)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Fernandes, P. Barros da Costa, działający w charakterze pełnomocników, oraz adwokat M. Figueiredo)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/932/WE z dnia 14 grudnia 2006 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 355, str. 96) w części, w której wyłącza z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez Republikę Portugalską w sektorze roślin uprawnych (pszenica twarda).

Sentencja wyroku

1) *Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2006/932/WE z dnia 14 grudnia 2006 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w zakresie, w jakim wyłącza ona niektóre wydatki poniesione przez Republikę Portugalską w sektorze roślin uprawnych (pszenica twarda) w trakcie roku gospodarczego 2003.*

2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*

3) *Każda ze stron ponosi własne koszty.*

[1] Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Last Minute Network przeciwko OHIM — Last Minute Tour (LAST MINUTE TOUR)

(Sprawy połączone T-114/07 i T-115/07) [1]

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Graficzny wspólnotowy znak towarowy LAST MINUTE TOUR — Wcześniejszy niezarejestrowany krajowy znak towarowy LASTMINUTE.COM — Względna podstawa odmowy rejestracji — Odesłanie do prawa krajowego, któremu podlega wcześniejszy znak towarowy — Istniejące w systemie common law powództwo oparte na bezprawnym używaniu nazwy (action for passing off) — Artykuł 8 ust. 4 i art. 52 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie odpowiednio art. 8 ust. 4 i art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009])

(2009/C 180/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Last Minute Network Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: P. Brownlow, solicitor, i S. Malynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: D. Botis i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Last Minute Tour SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Caneva i G. Locurto)

Przedmiot sprawy

Dwie skargi na decyzje Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 8 lutego 2007 r. (sprawy R 256/2006-2 i R 291/2006-2) dotyczące postępowań w sprawie unieważnienia między Last Minute Network Ltd a Last Minute Tour SpA

Sentencja wyroku

1) *Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 8 lutego 2007 r. (sprawy R 256/2006-2 i R 291/2006-2).*

2) *Postępowanie w sprawie drugiego żądania Last Minute Network Ltd zostaje umorzone.*

3) *OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Last Minute Network.*

4) *Last Minute Tour SpA pokrywa własne koszty.*

[1] Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 czerwca 2009 r. — LIBRO Handelsgesellschaft mbH przeciwko OHIM — Dagmar Causley (LiBRO)

(Sprawa T-418/07) [1]

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego LiBRO — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy LIBERO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Częściowa odmowa rejestracji — Wniosek o unieważnienie złożony przez interwenienta — Artykuł 134 § 3 regulaminu Sądu — Podpis składany na piśmie przedstawiającym podstawy odwołania wnoszonego do izby odwoławczej — Dopuszczalność odwołania wnoszonego do izby odwoławczej)

(2009/C 180/84)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: LIBRO Handelsgesellschaft mbH (Guntramsdorf, Austria) (przedstawiciel: adwokat G. Prantl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Dagmar Causley (Pleidelsheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Günther)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 września 2007 r. (sprawa R 1454/2005-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Dagmar Causley a LIBRO Handelsgesellschaft mbH.

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Wniosek Dagmar Causley zostaje oddalony.*

3) *LIBRO Handelsgesellschaft mbH zostaje obciążona kosztami postępowania, z wyjątkiem kosztów poniesionych przez Dagmar Causley.*

[1] Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2009 r. — Harwin International przeciwko OHIM — Cuadrado (Pickwick COLOUR GROUP)

(Sprawa T-450/07) [1]

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Graficzny wspólnotowy znak towarowy Pickwick COLOUR GROUP — Wcześniejsze krajowe znaki towarowe PicK OuiC i PICK OUIC Cuadrado, SA VALENCIA — Wniosek o przedstawienie dowodu używania — Artykuł 56 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009])

(2009/C 180/85)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Harwin International LLC (Albany, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: Daniel Przedborski, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Cuadrado, S.A. (Paterna, Hiszpania)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 września 2007 r. (sprawa R 1245/2006-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia pomiędzy Cuadrado, S.A. i Harwin International LLC

Sentencja wyroku

1) *Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 10 września 2007 r. (sprawa R 1245/2006 2).*

2) *OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Harwin International LLC.*

[1] Dz.U. C 37 z 9.2.2008 r.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2009 r. — Korsch przeciwko OHIM (PharmaResearch)

(Sprawa T-464/07) ([1])

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego PharmaResearch — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Ograniczenie towarów określonych w zgłoszeniu znaku towarowego)

(2009/C 180/86)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Korsch AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: J. Grzam, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 października 2007 r. (sprawa R 924/2007-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego PharmaResearch jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Korsch AG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 51 z 23.2.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Bastos Viegas przeciwko OHIM — Fabre médicament (OPDREX)

(Sprawa T-33/08) ([1])

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego OPDREX — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy OPTREX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009))

(2009/C 180/87)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bastos Viegas, SA (Penafiel, Portugalia) (przedstawiciele: G. Marín Raigal i P. López Ronda, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: Ó. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Pierre Fabre médicament (Boulogne Billancourt, Francja) (przedstawiciel: J. Grau Mora, A. Angulo Lafora i M. Ferrándiz Avendaño, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 listopada 2007 r. (sprawa R 1238/2006-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Pierre Fabre Médicament SA i Bastos Viegas, S.A.

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Bastos Viegas, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Hedgefund Intelligence przeciwko OHIM — Hedge Invest (InvestHedge).

(Sprawa T- 67/08) ([1])

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego InvestHedge — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy HEDGE INVEST — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009])

(2009/C 180/88)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hedgefund Intelligence Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Reed, barrister i G. Crofton Martin, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Novais Gonçalves, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Hedge Invest SpA (Mediolan, Włochy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 listopada 2007 r. (sprawa R 148/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Hedge Invest SpA a Hedgefund Intelligence Ltd.

Sentencja

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Hedgefund Intelligence Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Baldesberger przeciwko OHIM (Kształt pincety)

(Sprawa T-78/08) ([1])

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt pincety — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009])

(2009/C 180/89)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fides B. Baldesberger (przedstawiciel: adwokat F. Nielsen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: M. Kicia, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 grudnia 2007 r. (sprawa R 1405/2007-4) dotyczącą zgłoszenia trójwymiarowego oznaczenia stanowiącego kształt pincety do rejestracji jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Fides B. Baldesberger zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — ERNI Electronics przeciwko OHIM (MaxiBridge)

(Sprawa T-132/08) ([1])

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego MaxiBridge — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Opis funkcji towarów oznaczonych w zgłoszeniu znaku towarowego — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009])

(2009/C 180/90)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ERNI Electronics GmbH (Adelberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Breitenbach i W. Schaller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 stycznia 2008 r. (sprawa R 1530/2006-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego MaxiBridge jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *ERNI Electronics GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. — Guedes — Indústria e Comércio przeciwko OHIM — Espai Rural de Gallecs (Gallecs)

(Sprawa T-151/08) ([1])

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Gallecs — Wcześniejsze krajowe i wspólnotowy graficzne znaki towarowe GALLO, GALLO AZEITE NOVO, GALLO AZEITE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009])

(2009/C 180/91)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Victor Guedes — Indústria e Comércio, SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: B. Braga da Cruz, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Consorci de l'Espai Rural de Gallecs (Gallecs, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 stycznia 2008 r. (sprawa R 986/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Victor Guedes — Indústria e Comércio, SA a Consorci de l'Espai Rural de Gallecs.

Sentencja

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Victor Guedes — Indústria e Comércio, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 czerwca 2009 r. — Komisja przeciwko Traore'owi

(Sprawa T-572/08 P) ([1])

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Nabór — Ogłoszenie o wolnym stanowisku — Powołanie na stanowisko szefa przedstawicielstwa Komisji w Tanzanii — Określenie poziomu stanowiska do obsadzenia — Zasada oddzielenia grupy zaszeregowania od funkcji)

(2009/C 180/92)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall, G. Berscheid i B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Amadou Traore (Rhode-St-Genèse, Belgia) (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Interwenienci popierający wnoszącego odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: C. Burgos i K. Zejdová, pełnomocnicy); Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i K. Zieleśkiewicz, pełnomocnicy); Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Kennedy i J.M. Stenier, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do Spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie F-90/07 Traore przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze i mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja

1) *Wyrok Sądu do Spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie F-90/07 Traore przeciwko Komisji zostaje uchylony w zakresie, w jakim stwierdza nieważność decyzji dyrektora zasobów ludzkich Biura Współpracy EuropAid Komisji z dnia 12 grudnia 2006 r. odrzucającej kandydaturę Amadou'a Traore'a na stanowisko szefa przedstawicielstwa Komisji w Tanzanii i decyzji o powołaniu S. na to stanowisko.*

2) *Skarga wniesiona przez A. Traore'a do Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-90/07 zostaje oddalona.*

3) *A. Traore i Komisja Wspólnot Europejskich pokryją każde własne koszty postępowania poniesione w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.*

4) *Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej oraz Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich pokryją własne koszty postępowania.*

(1) Dz.U C 44 z 21.2.2009.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 maja 2009 r. — Meyer-Falk przeciwko Komisji

(Sprawa T-251/06) (1)

(Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące zwalczania zorganizowanej przestępczości i reformy sądownictwa w Bułgarii — Odmowa dostępu — Następczy brak przedmiotu sporu — Umorzenie postępowania)

(2009/C 180/93)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Thomas Meyer-Falk (Bruchsal, Niemcy) (przedstawiciel: S. Crosby, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 6 listopada 2006 r., na mocy której Komisja odmówiła skarżącemu dostępu do dwóch dokumentów dotyczących zwalczania zorganizowanej przestępczości i reformy sądownictwa w Bułgarii.

Sentencja postanowienia

1) *Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.*

2) *Każda ze stron pokrywa koszty własne.*

(1) Dz.U. C 236 z 13.9.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 czerwca 2009 r. — UniCredit przeciwko OHIM — Union Investment Privatfonds (UniCredit)

(Sprawa T-4/09) (1)

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2009/C 180/94)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: UniCredit SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: G. Floridia i R. Floridia, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: O. Montalto, pełnomocnik)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Union Investment Privatfonds GmbH (Frankfurt, Niemcy) (przedstawiciel: J. Zindel, adwokat)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 listopada 2008 r. (sprawa R 1449/2006-2) dotyczącą postępowania w przedmiocie sprzeciwu pomiędzy UniCredit SpA i Union Investment Privatfonds GmbH.

Sentencja wyroku

1) *Umarza się postępowanie w przedmiocie skargi.*

2) *Strona skarżąca zostaje obciążona własnymi kosztami postępowania a także kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną.*

(1) Dz.U. C 55 z 7.3.2009 r.

Postanowienie Prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 kwietnia 2009 r. — United Phosphorus przeciwko Komisji

(Sprawa T-95/09 R)

(Postanowienie w przedmiocie środka tymczasowego — Dyrektywa 91/414/EWG — Decyzja dotycząca niewłączenia napropamidu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG — Wniosek o zawieszenie wykonania i zastosowanie środków tymczasowych — Fumus boni juris — Pilny charakter — Wyważenie interesów)

(2009/C 180/95)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: United Phosphorus Ltd (Warrington, Cheshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Parpala i N. Rasmussen, pełnomocnicy, wspierani przez J. Stuycka, adwokata)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 7 listopada 2008 r. dotyczącej niewłączenia napropamidu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 6281) (Dz.U. L 326, s. 35) do czasu ogłoszenia wyroku w sprawie głównej oraz wniosek o zastosowanie środków tymczasowych.

Sentencja

1) *Zawiesza się do dnia 7 maja 2010 r. — lecz najpóźniej do dnia ogłoszenia orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie — wykonanie decyzji Komisji z dnia 7 listopada 2008 r. dotyczącej niewłączenia napropamidu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję.*

2) *Zawieszenie następuje pod warunkiem złożenia przez United Phosphorus Ltd i Komisję, najpóźniej do dnia 15 marca 2010 r., w sekretariacie Sądu, uwag w przedmiocie przebiegu postępowania przyspieszonego wszczętego w odniesieniu do napropamidu na podstawie art. 13 rozporządzenia Komisji nr 33/2008 z dnia 17 stycznia 2008 w zakresie trybu wykonania dyrektywy Rady nr 91/414 dotyczących procedury zwykłej i przyspieszonej badania substancji aktywnych, przewidzianych w programie prac, o którym mowa w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy, lecz niewpisanych do załącznika I.*

3) *Nakazuje się Komisji, na ewentualny wniosek United Phosphorus, podjęcie środków niezbędnych do pełnego wykonania niniejszego postanowienia w stosunku do państw członkowskich, które przed dniem 7 maja 2009 r. stwierdziły nieważność, cofnęły lub odmówiły, w zastosowaniu art. 2 decyzji nr 2008/902, zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające napropamid.*

4) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 czerwca 2009 r. — Dover przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-149/09 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Windykacja kwot wypłaconych tytułem parlamentarnych diet asystenckich — Wniosek o zawieszenie egzekucji — Niedopuszczalność — Brak pilnego charakteru)

(2009/C 180/96)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Densmore Ronald Dover (Borehamwood, Hertfordshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Vaughan, QC, M. Lester, barrister oraz M. French, solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: H. Krück, D. Moore oraz M. Windisch, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie egzekucji decyzji D(2009) 4639 sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 2009 r. w przedmiocie przystąpienia do windykacji pewnych kwot nienależycie wypłaconych na rzecz skarżącego z tytułu parlamentarnych diet asystenckich, noty debetowej wydanej na podstawie tej decyzji oraz wszelkich decyzji podejmowanych w celu potrącenia kwoty dochodzonej z kwotami innych diet parlamentarnych należnych na rzecz skarżącego

Sentencja postanowienia

1) *Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.*

2) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2009 r. — Budapesti Erőmű przeciwko Komisji

(Sprawa T-182/09)

(2009/C 180/97)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Budapesti Erőmű Rt. (Budapeszt, Republika Węgierska) (przedstawiciele: M. Powell, Solicitor, adwokaci C. Arhold, K. Struckmann i A. Hegyi)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 41/05 w zakresie w jakim znajduje ona zastosowanie do umów sprzedaży energii elektryczne zawartych przez skarżąca;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania;

— orzeczenie wszelkich innych środków jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 2223 wersja ostateczna z dnia 4 czerwca 2008 r. uznającej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa przyznaną przez władze węgierskie na rzecz niektórych producentów energii elektrycznej, w postaci długoterminowych umów sprzedaży energii elektrycznej (power purchase agreements, zwanych dalej „PPA"), zawartych między Magyar Villamos Müvek Rt. (dalej „MVM") — będącym własnością państwa węgierskiego operatorem sieci a tymi producentami, przed dniem przystąpienia Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej [Pomoc państwa C 41/2005 (ex NN 49/2005) — „koszty osierocone" na Węgrzech]. W zaskarżonej decyzji skarżąca została wskazana jako jeden z beneficjentów zarzucanej pomocy państwa i nakazano Węgrom odzyskanie od skarżącej tejże pomocy wraz z odsetkami.

W ramach pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż właściwym momentem na dokonanie oceny było przystąpienie Węgier do Unii Europejskiej. Komisja winna była natomiast ocenić czy PPA, których skarżąca była stroną zawierają, w świetle okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w momencie ich zawarcia, jakiekolwiek elementy pomocy państwa. Skarżąca podnosi również Komisja naruszyła art. 87 ust. 1 WE, oraz że dokonała oczywiście błędnej oceny stwierdzając, że PPA przyznawały korzyść gospodarczą. Ponadto skarżąca twierdzi, ze Komisja błędnie zastosowała traktat oraz art. 1 b) i v) rozporządzenia Rady nr 659/1999 [1].

Ponadto skarżąca twierdzi, ze wbrew przekonaniu Komisji nie doszło do zakłócenia konkurencji oraz że załącznik IV do traktatu o przystąpieniu nie wymienia w sposób wyczerpujący wszystkich przykładów pomocy państwa, które mogą być uważane za istniejąca pomoc, ale wprowadza on jedynie wyjątek od zasady, że wszelka pomoc przyznana przed przystąpieniem jest per se pomocą istniejącą. Ponadto skarżąca podnosi, że naruszony został art. 87 ust. 3 WE poprzez możliwe zastosowanie wyjątku do pomocy państwa w zakresie energii cieplnej oraz art. 86 ust. 2 EC, 88 ust. 1i 3, jak również art. 14 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do odzyskania istniejącej pomocy indywidualnej.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, ze Komisja nie miała uprawnień w zakresie oceny spornych PPA skoro zostały one zawarte przed przystąpieniem Węgier do Unii Europejskiej.

W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne, takie jak prawo do bycia wysłuchanym oraz obowiązek wnikliwej i bezstronnej oceny. Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne dokonując całościowej oceny PPA nie rozpatrując każdego z poszczególnych postanowień każdego z nich z osobna. Skarżąca jest zdania, że móc ocenić czy PPA nie zawierają elementów pomocy państwa Komisja winna badać czy umowy te nie nadają korzyści gospodarczych producentom, oraz że w tym celu jest absolutnie konieczne dokonać osobnej analizy każdego PPA. Następnie skarżąca twierdzi, że podejście przyjęte przez Komisja było niewłaściwe w celu dokonania prawidłowej oceny czy znacząca liczba indywidualnych środków pomocy stanowi pomoc państwa. Jeżeli PPA miałyby być uważane za istniejącą pomoc Komisja powinna była zastosować procedurę stosownych środków przewidzianych w art. 88 ust. 1 WE i art. 18 rozporządzenia nr 659/1999.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadniania aktów z art. 253 WE.

Wreszcie w ramach zarzutu piątego skarżąca twierdzi, że Komisja nadużyła władzy jaką nadają jej przepisy w zakresie pomocy państwa, wydając negatywną decyzje w ramach postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 i nakazując rozwiązanie PPA, nie stwierdziwszy wcześniej czy zachodzi okoliczność korzyści gospodarczej.

[1] Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2009 r. — Galileo International Technology przeciwko OHIM — Residencias Universitarias (GALILEO)

(Sprawa T-188/09)

(2009/C 180/98)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Galileo International Technology LLC (Bridgetown, Barbados) (przedstawiciele: M. Blair i K. Gilbert, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Residencias Universitarias, SA (Valencia, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie R 471/2005-4; oraz

— obciążenie OHIM i Residencias Universitarias, SA własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Galileo International Technology LLC

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „GALILEO" dla towarów i usług z klas 9, 39, 41 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Residencias Universitarias, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpańskie rejestracje graficznego znaku towarowego „GALILEO GALILEI" dla towarów i usług należących odpowiednio do klas 39, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady 207/2009) ze względu na popełnienie przez Izbę Odwoławczą błędu proceduralnego wynikającego z art. 63 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 65 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009) polegającego na nieprzekazaniu sprawy do Wydziału Sprzeciwów do ponownego rozpoznania; naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 ze względu na błędną ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd i błędne stwierdzenie, że skarżąca nie zakwestionowała argumentacji Wydziału Sprzeciwów w tym względzie; Izba Odwoławcza dokonała ponadto błędnej oceny podobieństwa i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd pomiędzy rozpatrywanymi znakami towarowymi i nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia dla swoich ustaleń.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2009 r. — Hit Trading BV i Berkman Forwarding BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-191/09)

(2009/C 180/99)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Hit Trading BV (Barneveld, Niderlandy) i Berkman Forwarding BV (Barendrecht, Niderlandy) (przedstawiciel: Jansen, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Hit Trading wnosi, by Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji wydanej w dniu 12 lutego 2009 r. w sprawie REC 08/01, nakazał odstąpienie od zaksięgowania a posteriori należności celnych i należności antydumpingowych lub stwierdził, że zasadny jest zwrot tych.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja niesłusznie stwierdziła, że zasadne było zaksięgowanie a posteriori należności celnych i należności antydumpingowych oraz że nie miała miejsce szczególna sytuacja w rozumieniu art. 239 rozporządzenia (EWG) Rady nr 2913/92 Rady z dnia 12 października 1992 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).

Skarżące przedstawiają następujące zarzuty na poparcie swego wniosku:

— Komisja uznała, że pakistańskie organy celne dopuściły się błędu w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2913/92 w zakresie pochodzenia preferencyjnego, lecz niesłusznie stwierdziła, że błąd ten nie był błędem w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2913/92 w zakresie pochodzenia niepreferencyjnego.

— Komisja niesłusznie uznała, że skarżące dopuściły się niestaranności w zakresie zgłoszeń przedstawionych po dniu 10 września 2004 r..

Komisja nie dopełniła obowiązków w zakresie badania kwestii odstąpienia od zaksięgowania a posteriori lub wystąpienia szczególnej sytuacji.

— Komisja uznała, że pakistańskie organy celne dopuściły się błędu w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2913/92 w zakresie pochodzenia preferencyjnego, lecz niesłusznie stwierdziła, że w zakresie pochodzenia niepreferencyjnego błąd ten nie stanowił szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 rozporządzenia nr 2913/92.

— Z zaskarżonej decyzji nie wynika, by Komisja rzeczywiście dokonała wyważenia interesów Wspólnoty z poszanowaniem przepisów celnych i interesów działającego w dobrej wierze importera, tak by ten ostatni nie poniósł szkody wykraczającej poza normalne ryzyko handlowe.

— Z zaskarżonej decyzji nie wynika, by Komisja zbadała całość istotnych danych faktycznych w celu ustalenia czy okoliczności w tej sprawie stanowiły szczególną sytuację.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2009 r. — Matkompaniet przeciwko OHIM — DF World of Spices (KATOZ)

(Sprawa T-195/09)

(2009/C 180/100)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Matkompaniet AB (Borås, Szwecja) (przedstawiciele: J. Gulliksson i J. Olsson, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: DF World of Spices GmbH (Dissen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie R 577/2008-2; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i przed OHIM..

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Matkompaniet AB

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „KATOZ" dla towarów z klas 29, 30 i 31

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: DF World of Spices GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: rejestracja niemieckiego graficznego znaku towarowego „KATTUS" dla towarów z klas 29, 30, 31 i 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i częściowe odrzucenie zgłoszenia rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na mylne ustalenie przez Izbę Odwoławczą, że w przypadku rozpatrywanych znaków istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2009 r. — Słowenia przeciwko Komisji

(Sprawa T-197/09)

(2009/C 180/101)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowenii (przedstawiciel: Ž. Cilenšek Bončina, državna pravobranilka)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 marca 2009 r., C(2009) 1945 ([1]), wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG), w zakresie w jakim wyłącza niektóre wydatki poniesione przez Słowenię;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania;

— zasądzenie od Komisji zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez Republikę Słowenii.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja, z uwagi na uchybienia w kontroli zamknięcia roku finansowego oraz nieprawidłowości w postępowaniu i nieprawidłowości dotyczące instrumentów kontroli, wyłączyła w latach budżetowych 2005 i 2006 niektóre wydatki poniesione przez Republikę Słowenii z finansowania przez Wspólnotę, ustanawiając zryczałtowaną korektę finansową w wysokości 5 % płatną bezpośrednio, podstawą której była ocena krajowej kontroli przeprowadzona przez jej służby w tymże państwie członkowskim w marcu 2005.

Skarżąca w swoich żądaniach twierdzi w szczególności, że Komisja:

— z uwagi na błędną ocenę stanu faktycznego, w nieprawidłowy sposób zastosowała art. 15 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2419/2001 ([2]), odpowiednio art. 23 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 ([3]), w zakresie w jakim zbyt późno dokonała oceny; do jej przeprowadzenia wybrała nietypowy region, dla którego zostały skontrolowane w oczywisty sposób małe grunty; przy okazji oceny

nie uwzględniła międzynarodowej normy 530, jak też w nieuzasadniony sposób nie zaaprobowała użycia takiego instrumentu pomiaru przez skarżącą;

— naruszyła zasadę zakazu różnego traktowania państw członkowskich, ponieważ w innych państwach członkowskich dokonała oceny krajowej kontroli na podstawie bardziej reprezentacyjnej próby;

— zastosowała decyzję, a zatem korektę finansową w wysokości 5 %, która z powodu ograniczonego zagrożenia dla Funduszu w związku z przyznanymi środkami, jest w oczywisty sposób nieproporcjonalna do wagi i zakresu stwierdzonego naruszenia;

— działała w sprzeczności z zasadami dobrej wiary i słuszności, ponieważ służby Komisji nie zakwestionowały prawidłowości danych, które przewidują użycie instrumentu pomiaru i do lata 2005 r. nie zwróciły uwagi skarżącej na tę kwestię.

([1]) Dz. U. L 75 z 21.3.2009, s. 15.

([2]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92 (Dz.U. L 327 z 23.12.2001, s. 11).

([3]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. L 18 z 30.4.2004, s.18).

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2009 r. — Rügen Fisch przeciwko OHIM — Schwaaner Fischwaren (SCOMBER MIX)

(Sprawa T-201/09)

(2009/C 180/102)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rügen Fisch AG (Sassnitz, Niemcy) (przedstawiciele: O. Spuhler i M. Geiz, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Schwaaner Fischwaren GmbH (Schwaandorf, Niemcy).

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 20 marca 2009 r. w sprawie R 230/2007-4;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: znak słowny „SCOMBER MIX” dla towarów i usług z klas 29 i 35 (wspólnotowy znak towarowy nr 3 227 031)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Schwaaner Fischwaren GmbH

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień i częściowe stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ([1])), ponieważ wspólnotowy znak towarowy „SCOMBER MIX” nie ma charakteru czysto opisowego.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2009 r. — Deichmann-Schuhe przeciwko OHIM (Przedstawienie wygiętego paska z przerywanymi liniami przy brzegach)

(Sprawa T-202/09)

(2009/C 180/103)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heinrich Deichmann-Schuhe GmbH & Co. KG (Essen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Rauscher)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 kwietnia 2009 r. (R 224/2007-4); i

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający wygięty pasek z przerywanymi liniami przy brzegach dla towarów z klas 10 i 25 (międzynarodowa rejestracja nr W 00881226 wywołująca skutki we Wspólnocie Europejskiej)

Decyzja eksperta: Odmowa ochrony

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ([1])] w wyniku uznania, że zgłoszony znak jest pozbawiony charakteru odróżniającego.

([1]) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2009 r. — Alder Capital przeciwko OHIM — Halder Holdings (ALDER CAPITAL)

(Sprawa T-209/09)

(2009/C 180/104)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alder Capital Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: H. Hartwig i A. von Mühlendahl, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Halder Holdings BV (Haga, Niderlandy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 lutego 2009 r. w sprawie R 486/2008-2;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą; oraz

— obciążenie Halder Holdings BV kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, w przypadku gdyby Halder Holdings BV przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „ALDER CAPITAL" dla usług należących do klasy 36

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Halder Holdings BV

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: słowne znaki towarowe „Halder" i „Halder Investments" zarejestrowane w Beneluksie dla usług z klas 35 i 36; międzynarodowa rejestracja słownego znaku towarowego „Halder" dla usług należących do klas 35 i 36; używane w obrocie handlowym niezarejestrowane nazwy spółek i nazwy handlowe „Halder", „Halder Holdings", „Halder Investments" i „Halder Interest".

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

1) naruszenie art. 57 i 58 rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie odpowiednio art. 58 i 59 rozporządzenia Rady nr 207/2009), jak również art. 8 ust. 3 rozporządzenia Komisji nr 216/96 ([1]), z uwagi na to, że Izba Odwoławcza błędnie uwzględniła wniosek Halder Holdings BV o ponowne zbadanie kwestii rzeczywistego używania;

2) naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009), jak również przepisów art. 55 ust. 1 lit. b) w związku z art. 42 ust. 1 i art. 8 ust. 2 (obecnie odpowiednio art. 56 ust. 1 lit. b), art. 41 ust. 1 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009), ze względu na to, że Izba Odwoławcza nie odrzuciła od razu złożonego przez Halder Holdings BV wniosku o unieważnienie, w zakresie w jakim wniosek ten opierał się na wcześniejszych prawach, które zostały przeniesione na osobę trzecią.

3) naruszenie przepisów art. 56 ust. 2 i 3 w związku z art. 15 rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie odpowiednio art. 57 ust. 2 i 3 oraz art. 15 rozporządzenia Rady nr 207/2009), jak również art. 10 dyrektywy Rady 89/104/EWG ([2]) oraz zasady 40 ust. 6 w związku z zasadą 22 ust. 3 i 4 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 ([3]), ze względu na to, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, iż Halder Holdings BV wykazała gdziekolwiek rzeczywiste używanie wszystkich swoich wcześniejszych znaków towarowych.

4) ewentualnie, naruszenie art. 8. ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009), z uwagi na to, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, że istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

([1]) Rozporządzanie Komisji (WE) Nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiające regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. L 28, s. 11)

([2]) Pierwsza Dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40. s.1)

([3]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Yorma's przeciwko OHIM — Norma Lebensmittelfilialbetrieb (YORMA'S y)

(Sprawa T-213/09)

(2009/C 180/105)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Yorma's AG (Deggendorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Weiß)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co. KG

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 20 lutego 2009 r. w sprawie R 1879-1; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „YORMA'S" w kolorach niebieskim i żółtym dla usług z klas 35 i 42 (zgłoszenie nr 2 048 205)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: słowny znak towarowy „NORMA" (wspólnotowy znak towarowy nr 213 769) dla towarów i usług z klas 3, 5, 8, 16, 18, 21, 25, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35 i 36 oraz używana w obrocie handlowym w Niemczech firma „NORMA" oraz oznaczenie graficzne „NORMA"

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [1]]

[1] Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2009 r. — COR Sitzmöbel Helmut Lübke przeciwko OHIM — El Corte Inglés (COR)

(Sprawa T-214/09)

(2009/C 180/106)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: COR Sitzmöbel Helmut Lübke GmbH & Co. KG (Rheda-Wiedenbrück, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat Y.G. von Amsberg)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 4 marca 2009 r. (R 376/2008-2); i

— obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „COR" dla towarów z klas 20 i 27 (międzynarodowa rejestracja nr 839 721)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: El Corte Inglés, SA

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „CADENACOR" (wspólnotowy znak towarowy nr 2 362 598) dla towarów z klasy 20

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odmowa ochrony

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [1]], ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

[1] Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2009 r. — Freistaat Sachsen przeciwko Komisji

(Sprawa T-215/09)

(2009/C 180/107)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Freistaat Sachsen (przedstawiciele: adwokaci U. Soltész i P. Melcher)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 marca 2009 r. [C (2009) 2010 wersja ostateczna] (NN 4/2009, ex N 361/2008 — Niemcy, port lotniczy Drezno) na podstawie art. 231 akapit pierwszy WE w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że wkład kapitałowy Niemiec udzielony na budowę i przedłużenie pasa startowego portu lotniczego w Dreźnie stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE i

— zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący kwestionuje decyzję Komisji C (2009) 2010 wersja ostateczna z dnia 24 marca 2009 r. (NN 4/2009, ex N 361/2008 — Niemcy, port lotniczy Drezno), w której Komisja zatwierdziła jak środek zgodny ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c) WE wkład na kapitał własny dokonany w celu budowy i przedłużenia pasa startowego portu lotniczego w Dreźnie. Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie, w jakim zaklasyfikowała ona sporny środek jako pomoc państwa.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi w pierwszej kolejności, że poprzez zastosowanie przepisów o pomocy państwa do spornego środka Komisja narusza podział kompetencji określony w traktacie WE i zasadę kompetencji powierzonych zawartą w art. 5 akapit pierwszy WE. Publiczne finansowanie budowy infrastruktury, dostępnej swobodnie wszystkim potencjalnym użytkownikom na warunkach obiektywnych i niedyskryminujących, co do zasady nie wchodzi w zakres zastosowania przepisów o pomocy państwa jako ogólne działanie z zakresu polityki gospodarczej.

Drugi zarzut dotyczy zakwalifikowania Flughafen Dresden GmbH jako przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE w odniesieniu do zastąpienia starego pasa startowego przez nowy.

Ponadto skarżący podnosi, że Komisja nie uwzględniła, iż Flughafen Dresden GmbH jest państwową spółką służącą realizacji jednego celu (single purpose vehicle), posługującą się formą organizacyjną prawa prywatnego, wobec czego nie może być uważana za beneficjenta pomocy w zakresie, w jakim państwo wyposażą ja w środki niezbędne do realizacji jej zadań.

W zarzucie czwartym skarżący podnosi, że wytyczne z 2005 r. [1] naruszają pierwotne prawo wspólnotowe, ponieważ są niewłaściwe przedmiotowo i wewnętrznie sprzeczne, zważywszy na brak posiadania charakteru przedsiębiorstwa przez operatorów regionalnych portów lotniczych. Powinny one uzupełniać, a nie zastępować wytyczne z 1994 r. [2]. Wytyczne z 2005 r. objęły też budowę portów lotniczych przepisami o pomocy państwa. Działalność ta we wcześniejszych nadal obowiązujących wytycznych z 1994 r. była wyraźnie wyłączona z zastosowania przepisów o pomocy państwa.

Posiłkowo skarżący podnosi w zarzucie piątym, że sporny środek spełnia wszystkie warunki określone w wyroku w sprawie Altmark Trans [3] i w końcu również z tego powodu nie stanowi pomocy państwa.

---

[1] Komunikat Komisji — Wytyczne wspólnotowe dotyczące finansowania portów lotniczych i pomocy państwa na rozpoczęcie działalności dla przedsiębiorstw lotniczych oferujących przeloty z regionalnych portów lotniczych (Dz.U. 2005, C 312, s. 1).

[2] Komunikat Komisji — Wytyczne Komisji z 1994 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu WE oraz art. 61 porozumienia EOG do pomocy państwa w sektorze lotnictwa (Dz.U. 1994, C 350, s. 5).

[3] Wyrok Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, Rec. s. I-7747.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2009 r. — Mitteldeutsche Flughafen i Flughafen Dresden przeciwko Komisji

(Sprawa T-217/09)

(2009/C 180/108)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mitteldeutsche Flughafen (Lipsk, Niemcy) i Flughafen Dresden GmbH (Drezno, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci: M. Núñez-Müller i M. le Bell)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 marca 2009 r. [C (2009) 2010 wersja ostateczna] (NN 4/2009, ex N 361/2008 — Niemcy, port lotniczy Drezno) na podstawie art. 231 akapit pierwszy WE w zakresie, w jakim Komisja zaklasyfikowała dofinansowanie remontu i przedłużenia pasa startowego portu lotniczego w Dreźnie jako pomoc państwa;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C (2009) 2010 wersja ostateczna z dnia 24 marca 2009 r. (NN 4/2009, ex N 361/2008) — Niemcy, port lotniczy Drezno, w której Komisja zatwierdziła jak środek zgodny ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c) WE wkład na kapitał własny dokonany w celu budowy i przedłużenia pasa startowego portu lotniczego w Dreźnie. Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie, w jakim zaklasyfikowała ona sporny środek jako pomoc państwa.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą w pierwszej kolejności, że poprzez zastosowanie przepisów o pomocy państwa do spornego środka Komisja narusza podział kompetencji i zasadę kompetencji powierzonych zawartą w art. 5 akapit pierwszy WE, ponieważ zgodnie z podziałem kompetencji we Wspólnocie nie jest ona właściwa do kontroli spornego środka. Kompetencje w zakresie planowania i odpowiedzialność za infrastrukturę portów lotniczych należą do pierwotnych kompetencji państw członkowskich UE.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia art. 87 WE. Skarżące podnoszą, że w wytycznych z 1994 r. ([1]) Komisja w sposób wyraźny zaprzeczyła stosowaniu przepisów wspólnotowych o pomocy państwa do działań dotyczących infrastruktury portów lotniczych. Wytyczne te nadal obowiązują, ponieważ ani nie naruszają prawa pierwotnego w jego wykładni dokonywanej przez sądy wspólnotowe, ani nie zostały skutecznie uchylone przez Komisję. Wytycznych z 1994 r. w szczególności nie uchyliły wytyczne z 2005 r. ([2]). Posiłkowo skarżące podnoszą, że wytyczne z 2005 r. nie mają zastosowania.

W odniesieniu do spornego środka spółka Flughafen Dresden GmbH nie jest przedsiębiorstwem w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, lecz organem publicznym. Nie występuje tu ponadto przysporzenie w rozumieniu przepisów o pomocy państwa, gdyż zastosowane przez Komisję kryterium kapitałodawcy działającego na zasadach rynkowych nie ma zastosowania w przypadku obiektów infrastruktury portów lotniczych.

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że należy stwierdzić nieważność decyzji we wspomnianym zakresie, ponieważ Komisja narusza istotne wymogi proceduralne, zasadę niedziałania prawa wstecz i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, a decyzja jest sprzeczna sama w sobie.

([1]) Komunikat Komisji — Wytyczne Komisji z 1994 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu WE oraz art. 61 porozumienia EOG do pomocy państwa w sektorze lotnictwa (Dz.U. 1994, C 350, s. 5).

([2]) Komunikat Komisji — Wytyczne wspólnotowe dotyczące finansowania portów lotniczych i pomocy państwa na rozpoczęcie działalności dla przedsiębiorstw lotniczych oferujących przeloty z regionalnych portów lotniczych (Dz.U. 2005, C 312, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2009 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji oraz EPSO

(Sprawa T-218/09)

(2009/C 180/109)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich oraz Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności testów wejściowych, jak również ogłoszenia o konkursach otwartych opartych na zasadzie egzaminów celem utworzenia listy rezerwowej zatrudnienia EPSO/AST/91/09 asystent (AST3) w dziedzinie „Offset";

— stwierdzenie nieważności testów wejściowych, jak również ogłoszenia o konkursach otwartych opartych na zasadzie egzaminów celem utworzenia listy rezerwowej zatrudnienia EPSO/AST/92/09 asystent (AST3) w dziedzinie „Prasa".

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zaskarżyła powyższe ogłoszenia o konkursie, ponieważ niektóre z egzaminów przewidzianych w tych ogłoszeniach musiały koniecznie odbyć się w języku niemieckim, angielskim lub francuskim.

Republika Włoska w uzasadnieniu swojej skargi podnosi następujące zarzuty:

— naruszenie art. 290 WE, który przyznaje Radzie działającej na zasadzie jednomyślności, wyłączną kompetencję w zakresie stanowienia w dziedzinie systemu językowego aktów wspólnotowych. W tym względzie należy uściślić, że w niniejszym przypadku EPSO w praktyce zastąpiło Radę i narzuciło system językowy obu konkursów, poprzez ustanowienie obowiązkowo angielskiego, francuskiego i niemieckiego jako drugiego języka i języka, w jakim obowiązkowo odbywają się testy wejściowe dwóch egzaminów pisemnych na trzy oraz egzaminy ustne, przy wykluczeniu wszystkich innych języków państw członkowskich.

— naruszenie art. 12 WE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 ([1]) i art. 28 regulaminu pracowniczego urzędników. Republika Włoska utrzymuje w tym względzie, że wszystkie języki państw członkowskich mają rangę języków urzędowych i języków roboczych Unii. W rezultacie ogłoszenie o konkursie nie może arbitralnie ograniczać się do tylko trzech języków, jakie kandydaci mogą wybrać jako drugi

język i w jakich publikuje się komunikaty oraz w jakich odbywają się egzaminy konkursowe. Artykuł 28 regulaminu pracowniczego urzędników zobowiązuje urzędników do znajomości drugiego języka wspólnotowego obok ich własnego języka państwowego, nie przyznając przy tym uprzywilejowanej pozycji angielskiemu, francuskiemu czy niemieckiemu.

Wreszcie skarżąca podnosi naruszenie art. 253 WE, jak również wymogów zasady uzasadnionych oczekiwań.

([1]) Rozporządzenie nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz. U. 34 z 29.5.1959, s. 650)

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2009 r. — ERGO Versicherungsgruppe przeciwko OHIM — Société de Développement et de Recherche Industrielle (ERGO)

(Sprawa T-220/09)

(2009/C 180/110)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ERGO Versicherungsgruppe AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard, A. Renck, T. Dolde i J. Pause)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Société de Développement et de Recherche Industrielle SAS (Chenôve, Francja)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w sprawie R 515/2008-4 z dnia 20 marca 2009 r.; i

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ERGO" dla towarów z klas 3 i 5 (zgłoszenie nr 3 292 638)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Société de Développement et de Recherche Industrielle SAS

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „URGO" dla towarów z klas 3 i 5 (wspólnotowy znak towarowy nr 989 863)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ([1])], ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

([1]) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2009 r. — ERGO Versicherungsgruppe przeciwko OHIM — Société de Développement et de Recherche Industrielle (ERGO Group)

(Sprawa T-221/09)

(2009/C 180/111)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ERGO Versicherungsgruppe AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: V. von Bomhard, A. Renck, T. Dolde i J. Pause, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Société de Développement et de Recherche Industrielle SAS (Chenôve, Francja)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) nr R 520/2008-4 z dnia 20 marca 2009 r. oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ERGO Group" dla towarów i usług z klas 3 i 5 (zgłoszenie nr 3 296 449)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Société de Développement et de Recherche Industrielle SAS

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: słowny znak towarowy „URGO" dla towarów i usług z klas 3 i 5 (wspólnotowy znak towarowy nr 989 863)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ([1])), ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2009 r. — INEOS Healthcare przeciwko OHIM — Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN)

(Sprawa T-222/09)

(2009/C 180/112)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: INEOS Healthcare Ltd (Warrington, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Malynicz, barrister i A. Smith, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Teva Pharmaceutical Industries Ltd (Jerozolima, Izrael)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie R 1897/2007-2; oraz

— obciążenie strony pozwanej i Teva Pharmaceutical Industries Ltd kosztami własnymi oraz kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ALPHAREN" dla towarów z klasy 5

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Teva Pharmaceutical Industries Ltd

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny znak towarowy „ALPHA D3" zarejestrowany na Węgrzech dla towarów z klasy 5; słowny znak towarowy „ALPHA D3" zarejestrowany na Litwie dla towarów z klasy 5; słowny znak towarowy „ALPHA D3" zarejestrowany na Łotwie dla towarów z klasy 5

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Izba Odwoławcza nie uwzględniła faktu, że Teva Pharmaceutical Industries Ltd nie wykazała podobieństwa między odnośnymi towarami; naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009 oraz prawa do obrony z uwagi na to, iż Izba Odwoławcza nieprawidłowo oparła istotne elementy swojej decyzji na dowodach, co do których skarżąca nie miała możliwości przedstawienia swoich uwag; naruszenie art. 76 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na to, że w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Izba Odwoławcza nie ograniczyła się do zbadania stanu faktycznego, dowodów, argumentów oraz przedstawionych przez strony żądań; naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), ponieważ Izba Odwoławcza błędnie ustaliła właściwy krąg odbiorców oraz ogólnie dokonała błędnej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2009 r. — CLARO przeciwko OHIM — Telefónica (Claro)

(Sprawa T-225/09)

(2009/C 180/113)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: CLARO, SA (przedstawiciele: adwokaci E. Armijo Chávarri i A. Castán Pérez-Gómez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Telefónica, SA (Madryt, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie R 1079/2008-2 i przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej celem ponownego rozpoznania oraz obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: BCP S/A, podmiot działający obecnie pod firmą CLARO, S.A., strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy zawierający element słowny „CLARO" (zgłoszenie nr 5 229 241) dla towarów i usług z klas 9 i 38.

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Telefónica, SA

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy „CLARO" (nr 2 017 341), zarejestrowany między innymi dla towarów i usług z klas 9 i 38

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Odrzucenie odwołania z uwagi na niezłożenie przez wnoszącą odwołanie pisma przedstawiającego podstawy odwołania

Podniesione zarzuty: Zaskarżona decyzja jest niezgodna, zdaniem skarżącej, z zasadą ciągłości funkcjonalnej między Wydziałem Sprzeciwów a Izbą Odwoławczą. Jej zdaniem było oczywiste, że jej odwołanie było skierowane przeciwko zaskarżonej decyzji w całości oraz że decyzja ta była oparta na błędnej wykładni art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego dokonanej przez Wydział Sprzeciwów.

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2009 r. — United States Polo Association przeciwko OHIM — Textiles CMG (U.S. POLO ASSN.)

(Sprawa T-228/09)

(2009/C 180/114)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: United States Polo Association (Lexington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: P. Goldenbaum, T. Melchert i I. Rohr, lawyers)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Textiles CMG, SA (Onteniente, Valencia, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 marca 2009 r. w sprawie R 886/2008-4; i

— obciążenie OHIM własnymi kosztami postępowania jak również kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą oraz, jeżeli druga strona postępowania weźmie w nim udział obciążenie jej własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: United States Polo Association

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „U.S. POLO ASSN." dla towarów z klas 9, 20, 21, 24 i 27

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Textiles CMG, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Hiszpańska rejestracja słownego znaku towarowego „POLO POLO" dla towarów z klasy 24; wspólnotowe zgłoszenie słownego znaku towarowego „POLO POLO" dla towarów z klas 24, 25 i 39

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich spornych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 [(obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009)] poprzez błędne stwierdzenie przez Izbę Odwoławczą, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd pomiędzy rozpatrywanymi znakami towarowymi.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Roumimper przeciwko Europolowi

(Sprawa F-41/09)

(2009/C 180/115)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Jaques Pierre Roumimper (Zoetermeer, Niderlandy) (przedstawiciel: P. de Casparis)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 czerwca 2008 r., w drodze której skarżąca została poinformowana o braku możliwości zaoferowania jej stałego zatrudnienia a także decyzji z dnia 7 stycznia 2009 r. odrzucającej zażalenie złożone na pierwszą z decyzji.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 czerwca 2008 r., w drodze której strona pozwana poinformowała skarżącą o braku możliwości zaoferowania jej stałego zatrudnienia a także decyzji z dnia 7 stycznia 2009 r. w przedmiocie zażalenia, w której stwierdzono że zarzuty podniesione przez skarżącą w stosunku do decyzji z dnia 12 czerwca 2008 r. są bezzasadne;

— obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2009 r. — Esneau-Kappé przeciwko Europolowi

(Sprawa F-42/09)

(2009/C 180/116)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Anne Esneau-Kappé (Haga, Niderlandy) (przedstawiciel: P. de Casparis)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 czerwca 2008 r., w drodze której skarżąca została poinformowana o braku możliwości zaoferowania jej stałego zatrudnienia a także decyzji z dnia 7 stycznia 2009 r. odrzucającej zażalenie złożone na pierwszą z decyzji.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 czerwca 2008 r., w drodze której strona pozwana poinformowała skarżącą o braku możliwości zaoferowania jej stałego zatrudnienia a także decyzji z dnia 7 stycznia 2009 r. w przedmiocie zażalenia, w której stwierdzono że zarzuty podniesione przez skarżącą w stosunku do decyzji z dnia 12 czerwca 2008 r. są bezzasadne;

— obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2009 r. — Carlo van Heuckelom przeciwko Europolowi

(Sprawa F-43/09)

(2009/C 180/117)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Carlo van Heuckelom (Haga, Niderlandy) (przedstawiciele: J. Damminghs i D. Dane, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 lipca 2008 r. przyznającej skarżącemu zaledwie jeden stopień w ramach zaszeregowania do kategorii oraz decyzji z dnia 19 stycznia 2009 r. odrzucającej zażalenie złożone na pierwszą z decyzji.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 stycznia 2009 r., odrzucającej zażalenie złożone przez skarżącego na decyzję z dnia 14 lipca 2008 r. oraz stwierdzenie nieważności drugiej z wymienionych decyzji, w drodze której skarżącemu przyznany został stopień w ramach zaszeregowania służbowego od dnia 1 kwietnia 2008 r.;

— obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2009 r. — Brigitte Knöll przeciwko Europolowi

(Sprawa F-44/09)

(2009/C 180/118)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Brigitte Knöll (Hochheim am Main, Niemcy) (przedstawiciel: P. de Casparis, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 czerwca 2008 r., w drodze której skarżąca została poinformowana o braku możliwości zaoferowania jej stałego zatrudnienia a także decyzji z dnia 7 stycznia 2009 r. odrzucającej zażalenie złożone na pierwszą z decyzji.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 czerwca 2008 r., w drodze której strona pozwana poinformowała skarżącą o braku możliwości zaoferowania jej stałego zatrudnienia a także decyzji z dnia 7 stycznia 2009 r. w przedmiocie zażalenia, w której stwierdzono że zarzuty podniesione przez skarżącą w stosunku do decyzji z dnia 12 czerwca 2008 r. są bezzasadne;

— obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2009 r. — J przeciwko Komisji

(Sprawa F-53/09)

(2009/C 180/119)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: J (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej wniosek strony skarżącej o uznanie choroby, na którą cierpi, za chorobę zawodową, a także decyzji o obciążeniu jej opłatami i kosztami wyznaczonego przez nią lekarza oraz połową opłat i kosztów dodatkowych trzeciego lekarza komisji lekarskiej.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji oddalającej wniosek strony skarżącej o uznanie za chorobę zawodową w rozumieniu art. 73 regulaminu pracowniczego choroby, na którą cierpi i która uniemożliwia jej sprawowanie funkcji;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o obciążeniu jej opłatami i kosztami wyznaczonego przez nią lekarza oraz połową opłat i kosztów dodatkowych trzeciego lekarza komisji lekarskiej;

— zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej symbolicznego euro jako zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2009 r. — Maxwell przeciwko Komisji

(Sprawa F-55/09)

(2009/C 180/120)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Allan Maxwell (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Żądanie naprawienia szkody polegającej na niezwróceniu kosztów zakwaterowania i kształcenia poniesionej przez skarżącego w trakcie urlopu z przyczyn osobistych, z którego skarżący skorzystał w celu sprawowania funkcji „EU Senior Advisor" w Organizacji Rozwoju Energetyki Półwyspu Koreańskiego.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 2 września 2008 r. oddalającej wniesiony przez skarżącego wniosek o odszkodowanie;

— zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego kwoty 132 900 EUR z tytułu zwrotu kosztów zakwaterowania i kształcenia, które poniósł on w ramach sprawowania funkcji EU Senior Adviser w Organizacji Rozwoju Energetyki Półwyspu Koreańskiego;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2009 r. — Dionisio Galao przeciwko Komitetowi Regionów

(Sprawa F-57/09)

(2009/C 180/121)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ana Maria Dionisio Galao (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal, adwokaci)

Strona pozwana: Komitet Regionów

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komitetu Regionów ustalającej warunki zatrudnienia skarżącej w charakterze pracownika kontraktowego na podstawie 3 ter WZIP w zakresie, w jakim ogranicza ona czas trwania umowy do 3 miesięcy a także stwierdzenie nieważności dwóch aneksów do umowy o pracę skarżącej w charakterze członka personelu tymczasowego zmieniających datę zakończenia tej umowy.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komitetu Regionów z dnia 19 grudnia 2008 r. w zakresie, w jakim ustala ona warunki zatrudnienia skarżącej jako pracownika kontraktowego na podstawie art. 3 ter WZIP a konkretnie w zakresie, w jakim ogranicza ona czas trwania umowy do 3 miesięcy;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komitetu Regionów z dnia 23 października 2008 r. w zakresie, w jakim zmienia ona w aneksie nr 9 do umowy warunki zatrudnienia skarżącej jako członka personelu tymczasowego na podstawie art. 8 lit. b) WZIP a konkretnie w zakresie, w jakim przenosi ona na 31 grudnia 2008 r. datę zakończenia tej umowy;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komitetu Regionów z dnia 22 września 2008 r. w zakresie, w jakim zmienia ona w aneksie nr 8 do umowy warunki zatrudnienia skarżącej jako członka personelu tymczasowego na podstawie art. 8 lit. b) WZIP a konkretnie w zakresie, w jakim przenosi ona datę zakończenia tej umowy z dnia 30 września na 31 grudnia 2008 r.;

— obciążenie Komitetu Regionów kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2009 r. — Pascual García przeciwko Komisji

(Sprawa F-58/09)

(2009/C 180/122)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: César Pascual García (Madryd, Hiszpania) (przedstawiciele: B. Cortese i C. Cortese, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o zatrudnieniu skarżącego jako asystenta technicznego od dnia 10 marca 2009 r., zaszeregowanego służbowo do kategorii AST3/stopień 2, w części w jakiej w decyzji tej nie przyznaje się mu praw i wynagrodzenia, które są niezbędne dla celów prawidłowego wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie F-145/06 Pascual García przeciwko Komisji.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o zatrudnieniu skarżącego jako asystenta technicznego od dnia 10 marca 2009 r., zaszeregowanego służbowo do kategorii AST3/stopień 2, w części w jakiej w decyzji tej nie przyznaje się mu praw i wynagrodzenia, które są niezbędne dla celów prawidłowego wykonania wyroku sądu do spraw służby publicznej z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie F-145/06 Pascual García przeciwko Komisji a w szczególności:

  a) w części, w której nie stanowi, że starszeństwo służbowe skarżącego liczy się od dnia 1 kwietnia 2006 r. dla celów awansów w ramach zaszeregowania służbowego oraz praw emerytalnych i dla każdego innego celu, który może mieć znaczenie;

  b) w części, w której odmawia skarżącemu prawa do dodatku za pracę poza krajem, o którym to dodatku mowa w art. 4 akapit pierwszy załącznika VII do regulaminu pracowniczego;

— w miarę potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 marca 2009 r. o odrzuceniu zażalenia złożonego przez skarżącego w tym samym dniu i mającego na celu uzyskanie takich praw i wynagrodzenia jakie są niezbędne dla celów prawidłowego wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie F-145/06 Pascual García przeciwko Komisji, włącznie z niezapłaconymi dodatkami i zasiłkami, powiększonymi o kwotę przypadającą z tytułu odsetek za zwłokę;

— tytułem żądania ubocznego, nakazanie Komisji naprawienia szkody związanej z brakiem przyznania dodatku na pracę poza krajem;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 180/120	Sprawa F-55/09: Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2009 r. — Maxwell przeciwko Komisji	64
2009/C 180/121	Sprawa F-57/09: Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2009 r. — Dionisio Galao przeciwko Komitetowi Regionów	65
2009/C 180/122	Sprawa F-58/09: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2009 r. — Pascual García przeciwko Komisji	65

PL

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
od 33 do 64 stron: 12 EUR
powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: http://europa.eu

Urząd Publikacji
Publications.europa.eu

URZĄD OFICJALNYCH PUBLIKACJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
L-2985 LUKSEMBURG

PL